

Випуск № 11 (1 січня)

Вінниця – 2016 р.

Передмова

Любий читачу, збірка, яку ти зараз читаєш, видана проектом «Дерево казок» за підтримки проекту «Казка». Цей номер збірки особливий. Адже саме він відкриває першу новорічну серію казок, присвячену чарівному світу тітоньки Зими! В 11 номер ввійшло 20 казок зимової тематики. Серед них є як авторські, так і народні казки.

Збірка «Дерево казок» – це серійне щомісячне електронне видання, що розповсюджується абсолютно безкоштовно.

Своє життя збірка розпочала 1 березня 2015 року.

Проект «Дерево казок»

(<https://derevo-kazok.org>)

«Дерево казок» – величезний безкоштовний архів авторських та народних казок, які ви можете прочитати українською мовою. Тут ви знайдете не лише українські казки, а й казки інших країн. Проект складається з 4-х основних розділів: українська народні казки, казки народів світу, казки українських авторів та казки авторів світу. Автор та адміністратор проекту – *Лук'янюк Євген*.

Наші контакти:

derevokazok@gmail.com – головна адреса ел. пошти.

Приєднуйтесь до нас:

Ми на Facebook: <https://www.facebook.com/derevokazok>

Ми в Twitter: <https://twitter.com/KazkuPpUa>

Ми на GooglePlus:

<https://plus.google.com/communities/102303859954667667228>

Ми Вконтакті: http://vk.com/derevo_kazok

Проект «Казка»

(<http://kazka.in>)

Цей ресурс створений з метою збору всіх казок, що написані українською мовою або перекладені на неї. Ми, колектив сайту «Казка», постійно розшукуємо казки, ми відкриті для спілкування. Ми збираємо як народні, так і авторські казки. Особливо приємно знайомитись з сучасними авторами даного виду мистецтва.

Контакти:

ua@kazka.in – адреса ел. пошти.

Ми на Facebook: <https://www.facebook.com/Kazka.in>

Ми в Twitter: <http://twitter.com/Kazkain>

Засновник проекту – *Тарас Амброз*.

ЗМІСТ

Чарівна ніч перед святом	3
Снігуронька.....	10
Як Петрик Святого Миколая шукав	13
Як квітень до березня в гості їздив.....	16
Де живе святий Микола	17
Сніжниця	19
В гості до Діда Мороза.....	21
Як Снігуронька в гості до діток їздила.....	23
Рік Мавпи.....	25
Ялинка для звірят	31
Ялинка	37
Карпатські подарунки діда Івана на Свято Миколая	45
Різдво прийшло до нас	48
Витівки бабусі зими	50
Справжнє Різдво у Гудзи-країні.....	52
Два морози	53
Новорічна казка.....	55
Іде святий Миколай.....	59
Шубки маленької Сніжинки	60
Дванадцять місяців	63

❄ Чарівна ніч перед святом ❄

Моє мур-мя вітаннечко всім хто прийшов до мене в гості. Я – киця Багіра, казкарка та витівниця, а ще на правій лапці я маю чарівний золотий кігтик.

Тільки прошу не плутати мене з пантерою Багірою. Таке ім'я мені дали за те, що ношу чорну шубку, люблю дітей і надзвичайно віддана своїм друзям.

Моя прабабуся Сеймур намуркувала казочки самій Шахерезаді, які потім казкарка переказувала жорстокому шаху. Вони пом'якшили його серце. Він полюбив усіх тварин і птахів.

Відтоді кошенята – нащадки Сеймур – були найдорожчими подарунками султана, які він робив найдостойнішим.

Такий подарунок отримав і Галицький князь. Так наш рід оселився у краю гір та полонин, де

течуть стрімкі річки та водограї, де ростуть такі високі смереки, що на їх верхів'ї відпочивають хмаринки. Там де живе казка, яка сьогодні завітала до вас.

На краю села під високою смерекою стояла дерев'яна хатина в якій жила маленька Оксаночка зі своєю бабусею та улюбленою кицею Багірою.

Минулої зими батьки дівчинки пішли в гори та потрапили у полон до страшної баби Віхоли, а з цього полону рідко хто повертався, бо хто до неї попадає, той навіки замерзає.

Відщебетала весна, промайнуло жарке літо, дощиком проплакала осінь. Знову прийшла зима. Хурделиця крутила сніжинки, заставляючи їх танцювати якийсь незрозумілий танок під протяжний спів Вітерця-Морозка.

Вечоріло. В хаті на печі грілася кицька, бабуся готувала вечерею, а маленька Оксанка читала казку про зачаровану принцесу. Дівчинка захворіла і не виходила на прогулянку вже декілька днів.

Вечір був незвичайний, адже наближалось свято Миколая. Всі були в очікуванні приємних несподіванок та подарунків...

– Так, правду казала Леся, дуже цікава казочка – мовила Оксанка, закриваючи книжку.

– На білім світі дуже багато цікавих казок – сказала бабуся. – Кажуть люди, що в наших Карпатах є гора, висока – висока. Раз на сто років в ніч перед Святом можна почути гуркіт,– це гора відкриває вхід до печери. Потім настає тиша, а через мить все навколо заливає різнокольорове сяйво та починає лунати чудова мелодія – в середині печери зацвітає дивовижної краси Кришталева квітка. Тому хто ту гору знайде, та зірве квітку, вона здійснить заповітне бажання. Якщо вірно кажуть люди, то сьогодні вночі вона зацвіте. Та баба Віхола нікому не дозволить Кришталеву красуню зірвати. Он як лютує!

– О, як би то мені знайти квітку! Я так мрію щоб повернулися мама й тато і принесли мені гарну ляльку з золотим волоссям. Та до ночі не одужаю, гори не знайду – зітхнула Оксана. – Багірочко, а от ти б пішла зі мною у таку небезпечну подорож? – Мурчиш собі на теплій пічці, не хочеш ти ляльки. Тобі краще б побільше сметанки та молочка!

– Мур-мя-у, мур-мя-у – погоджувалася з Оксаною киця.

– А чи це правдива історія, бабуся?

–Хто зна, може так, а можі й ні. Просто гарна казка. Глянь, он як закрутило, завіяло! –Та заради твого бажання я б сама пішла в гори, але вже стара та немічна о-хо-хох...– зітхнула бабуся, заглядаючи у вікно. І щоб не почула Оксанка, прошепотіла – хотіла б, дитинко, твою мрію здійснити, але батьків твоїх не в моїй силі повернути, бо велику владу має Віхола! Та й на золотокошу грошей багато треба – потай втерла сльозу бабуся, що накопилася на очі та звернулася до онуки – Вже пізно, дитинко, пора вечеряти та й спати лягати.

Оксаночка була дівчинкою дуже чемною, тому не барилася. Швиденько посклала свої іграшки, повечеряла, збрала зі столу посуд. Хоч була маленька та в усьому хотіла допомогати бабусі.

Впоралися з хатньою роботою, помолилися та й полягали спати.

Годинник на стіні пробив дванадцять разів... На вікнах з'явилися дивовижні квіти. Побули мить та злетіли метеликами і розсипалися над іграшковим куточком сріблясто-золотим пилом. Почувся шепіт та вовтуження. Це прокидалися Оксанчині іграшки. Адже відомо, що всі

іграшки вночі оживають, розмовлять між собою та вирішують дуже важливі іграшкові справи...

Киця Багіра зібрала іграшкову раду.

– Ви всі чули розповідь про Квітку та Оксанчине бажання?!

– Так ми чули, – відповіли іграшки – але нам нічого не відомо ні про гору, ні про квітку...

– А мені відомо. Історія ця правдива – озвався старий дерев'яний ведмедик, – гора, дійсно є, знаю де вона. Ще до того, як мене зробив старий дід-різьбар та подарував татові Оксанки, коли той ще був маленьким, був я гілкою дуба, який ріс неподалік тієї гори. Бачив, як в чарівну ніч зацвітає Кришталева квітка дивної краси... Дорогу показати можу, але нам треба прийти раніше Тої, що намагається Кришталеву квітку зірвати, – голос ведмедика перейшов у шепіт – та заморозити все навколо., це страшна баба Віхола разом зі своїми помічниками.

– Та невже така страшна?! Якась собі хурдя – мурдя сніжком повіває. Я її не боюся та піду до гори. Хто зі мною піде за квіткою? – спитала Багіра.

На мить запанувала тиша.

– Як би там не було, а ми мусимо цю Кришталеву квітку зірвати для нашої Оксаночки, адже вона така добра, я піду – сказала мишка Хвалюшка, поправляючи бантик на сіренькому хвостіку.

– Вона так про нас піклується – додала курчатко Ключочка, задоволено поглядаючи на своє новеньке яскраво-синє платтячко, пошите Оксанкою – я теж піду. А ти, ведмедику?

– Ну що з вами робити? Поведу, щоб не заблукали, але це дуже небезпечна подорож... – пробурмотів дерев'яний ведмедик.

– Ми чекатимемо на ваше щасливе повернення! – сказали інші іграшки.

– От і славно! Уперед, сміливці! – вигукнула киця.

Друзі заспівали веселу пісню і вирушили в дорогу.

Горами та долинами

Чарівним нашим краєм,

Крокуємо за квіткою

Та пісеньку співаєм

*Вперед! Вперед!
Веселою юрбою
За квіткою, за квіткою,
за чарівною!
Ми можемо втомитися,
Але не сумувати.
Ніщо не перешкодить нам
Цю пісеньку співати.
Вперед! Вперед!
Веселою юрбою
За квіткою, за квіткою,
за чарівною!*

А в цей у своїй крижаній печері біля круглого столу вітри та морози на чолі зі страшною бабою Віхолою обмірковували, як цієї ночі зірвати Кришталеву квітку.

Засніжені стіни печери прикрашали льодяні скульптури людей, тварин, та птахів.

Це були в'язні, яких баба Віхола перетворювала на кригу.

– Ну от настає чарівна ніч перед Святком. Льодяне дзеркало, покажи дорогу до гори, де росте Квіточка...Так бачу, бачу... ось

дорога., а це хто по ній йде?! Та це ж Оксанчина... та не встигла вона договорити, як до печери залетів Вітерець-Морозко.

– Ваша велична морозильність, вельмишановна холодильність, засніжена всесильність! Якісь іграшкові звірята на чолі з кицькою маленької Оксанки, що живе на краю села наближаються до гори Кришталеві квітці!

– Ну що ж, я гадала, що Оксанку ми застудили і вона не зможе піти за Квіткою.То вирушила кицька, і вона міркує, що дійде до квіткі?! – Ха-ха-

ха– засміялася Віхола та так страшно, що навіть у морозів «пішов мороз по шкірі»...

– Не буде цього! Ніхто не милуватиметься красою Чарівниці, ніхто не зірве квітки крім мене! Тільки моє бажання перетворити цю країну на країну вічних снігів здійсниться! Ніколи тут не буде літа, а все навкруги стане крижане. І тільки я буду панувати! – Вітри люті, вітри злі – мої чатові, летіть розкидайте в різні боки цих нахаб, а ти, Заметіль–Засинальнице, заспівай їм колискову, нехай заснуть вічним сном і я пертворю їх на кригу. І швидше!!!

А наші друзі, долаючи високі снігові кучугури, поволі добиралися до вершини гори. Ось вони вже біля печери...

Але раптом здійнявся шалений вітер, який розкидав іграшки в різні боки. Ведмедик затримався за дерево, курчатко Ключочка заховалася за каменем, мишка Хвалюшка хвостиком зачепилася за гілку малини, а кицю Багіру занесло в глибоку яму.

Вмить вітер стих і залунала колискова. Це заспівала Заметіль – Засинальниця:

*Мечу, стелю, затягаю,
Морокою накриваю
Розстеляю килим білий...
Забираю ваші сили
Лю-лі, лю-лі, лю-лі, лю-лі
Ваші оченька поснули
Засипайте, спіть, звірятка,
Не повернетесь до хатки.
Станете на довгі зими
Іграшками крижаними.*

Мишка, курчатко, ведмедик та Багіра поволі стали засинати. Звірята зовсім забули чому вирушили в дорогу.

Але Багірі наснилася Оксаночка, що бавиться золотокою лялькою. Киця згадала, що має принести квіточку для дівчинки і... прокинулася.

Ледве вибравшись з ями кицька побачила своїх друзів, перетворених на крижані іграшки.

Саме в цей час відкрилася гора і всередині зацвіла Кришталева квітка дивовижної краси. Кожен пелюсток вигравав різними кольорами та лунала така чарівна мелодія! Здавалося, ангели грають на небесних інструментах. Зачарована таким видовищем кицька Багіра не могла навіть поворухнутися.

Та раптом з'явилася баба Віхола.

– Це моя квітка, я зірву її – вигукнула вона грізно. – Здійсниться моє бажання!

Та кинулася до печери. Але киця свій чарівний кігтик спрямувала на бабу Віхолу і він засяяв сонячним промінням. Віхола завмерла.

– Ой, ой забери це світло! – взмолилася Віхола, намагаючись уникнути променів.

– Ніколи не бувати тому, щоб зло перемагало. Іди геть у свою крижану печеру! – наказала Багіра.

Кігтик киці засяяв ще дужче. Віхола не змогла витримати тепла та світла і втекла. А киця підійшла до квітки.

– О, Квіточко – красуне, дозволь мені віднести тебе маленькій Оксаночці – проказала киця і зірвала Кришталеву квіточку.

– Та як мені розморозити моїх друзів?! Чарівний кігтик, допоможи! І спрямувала свій кігтик на крижані фігурки. Та кігтик втратив силу у боротьби з Віхолою і крига не розтопилася.

– Що ж мені робити? – заплакала киця. Як зняти чари?

– Замов бажання і я виконаю його, ти ж мене зірвала! – почувла киця кришталевий голос квітки.

– Твоя правда, та бажання тільки одне. Не для себе ми тебе, квіточко, добували!

– Тоді тільки теплом свого серця ти зможеш оживити своїх друзів, але сама заснеш вічним сном! – мовила квітка.

– Не можу я покинути в біді вірних друзів, вірю, що вони встигнуть до сходу сонця дійти до хатини та принести Кришталеву квітку дівчинці. Я віддаю тепло свого серця!..

Хуртовина стихла. На небі засяяли зірки. Місяць освітив доріжку через гори та полонини аж до самої хати під смерекою. Іграшки поволі приходили до тями

– Ой, як довго і міцно ми спали – промовила Ключочка.

– Дивіться, Багіра нежива, – схлипнула мишка Хвалюшка. – Та у неї в лапці Квіточка.

– Треба мерщій її віднести у хату, – проказав ведмедик. – Бачите і пан Місяць нам допомагає. Поквапимось, скоро світанок, і ми знову станемо звичайними іграшками.

Оксанка прокинулась дуже рано. Поглянула на іграшковий куточок і побачила свою кицю що тримала у в лапці Кришталева квітку.

– Бабусю, бабусю, іди сюди швидше. Багірочка квіточку мені принесла!

– Так, дитинко, це і є Кришталева красуня – ставлячи на лаву відра з водою, промовила жінка.– Але ж наша киця не ворухиться, не дихає! Ой, леле, що ж робити?

– Я знаю, – сказала Оксанка. – хоч і мріяла я про ляльку із золотим волоссям, та головне, це віддані друзі. А з ними ми і тата з мамою з полону визволимо.

– О, Квіточко, бажання моє здійсни і мою найкращу кицю оживи!

Після цих слів по кімнаті розлилося блакитне сяйво. Киця ожила.

– О, моя Багірочко, яка я щаслива, що ти знову зі мною! – кинулася обіймати кицю Оксанка. – Дякую, тобі Кришталева красуне!

– Я виконала твоє бажання і повертаюся назад! Прощавай!

І квітка зникла.

Але за мить по кімнаті розлилося золоте сяйво і з'явився св'ятий Миколай.

– За твоє щире та добре серце, Оксаночко, прийми від мене у подарунок ляльку, про яку так мріяла. Тобі, Багірочко, я повертаю чарівну силу золотого кігтика. Подарунки приймайте та гостей дорогих зустрічайте, а я поспішаю далі.

В цю ж мить відчинилися двері і до хати зайшли мама й тато, а з ними багато люду та звірів, яких звільнило з полону баби Віхоли чарівне сяйво золотого кігтика. Всі дякували Багірі, обіймалися, раділи. Застеляли столи,

несли короваї. А киці сметанки налили до жбанку. Танцювали та співали багато. А ця пісня лунала на весь край.

*Коли родина разом, і поряд вірні друзі
Немає місця чварам, немає місця тузі.
І в кожній справі вдача, і кожна мить дарунок.
Хіба це не найкращій у світі подарунок?!
Любіть свою родину та друзів поважайте
Вірте в добро-чудо, інших не зневажайте.
Ніколи не шкодуйте душі тепла та ласку
І ми всі разом створимо собі чудову казку!*

Автор: Анжеліка Конська

Джерело: <http://kazka.in/fairytales/angelika-konska/charivna-nich-pered-svyatom.html>

❄ Снігуронька ❄

Жили на світі старий із старою. Жили вони добре, та от тільки лихо – не було в них дітей. Дуже журилися вони, що під старість самотні лишилися, та нічого не могли вдіяти.

Тільки у них і радості було, “що на чужих дітей дивитися.

От якось сидять узимку вони біля вікна і дивляться, як на вулиці діти в сніжки граються. А сніг тільки випав, білий такий, пухкий...

Кінчили діти в сніжки бавитися, почали з снігу бабу ліпити.

Старий і каже:

– А що, стара, чи не піти й нам на вулицю – будемо й ми бабу ліпити.

– Що ж, підемо, побавимося на старості. Тільки навіщо тобі бабу?

Зліпимо краще собі дитину з снігу, коли живої нема.

Почали старі ліпити дитину з снігу. Зліпили тулуб з ручками та ніжками, доклали зверху круглу грудку снігу і зробили з неї голівку.

– Щастя вам у роботі! – кричить хтось, проходячи мимо.

– Спасибі, – відповідає старий.

– Що це ви робите?

– Та от, що бачиш: Снігуроньку!

Сказали, а самі знову до роботи. От зліпили вони носик і підборіддя, зробили дві ямочки на лобі і тільки старий зробив риску – ротик, як раптом з нього теплом війнуло. Дивляться старі, а з ямок на лобі виглядають блакитні оченята, а потім і губки малинові всміхаються.

Нахиляє до них голівку Снігуронька, як жива, ворушить ручками й ніжками в снігу, ніби немовля в пелюшках.

Затремтіла стара з радості і кинулась обнімати Снігуроньку.

– Ох ти, моя Снігуронько люба! – каже стара, бере свою несподівану дитину і біжить з нею в хату.

Росте Снігуронька і що день, то все кращає. Старий із старою не натішається нею. І весело стало в хаті! Дівчата з села приходять розважати бабусину онучку. Розмовляють з нею, співають їй пісень, грають з нею в різні ігри, навчають її всього, що та як у них ведеться. А Снігуронька така розумна – все примічає, все переймає. І виросла вона за зиму, як дівчинка років тринадцяти, все розуміє, про все говорить і таким приємним голосочком, що заслухаєшся. А собою вона біла, як сніг, очі, як незабудьки, руса коса до пояса. І всі не намилуються Снігуронькою, а бабуся просто не натішиться нею.

– От ,– каже вона чоловікові, – нам така радість на старість!

Минула зима. Засяяло на небі сонце весняне й пригріло землю. По таловинах зазеленіли трави і заспівали жайворонки. Почали дівчата красні танки по селу водити та пісні співати. А Снігуронька щось сумтна зробилася.

– Що з тобою, дитинко моя? – питає бабуся. – Чи не хвора?

А Снігуронька відповідає:

– Нічого, бабусю, я здорова!

Зійшов останній сніг. Зацвіли сади та луки, заспівав соловей і всяка птиця, і все повеселішало.

А Снігуронька дужче сумувати почала і все ховається від сонця в холодок. Як дощ та сутінки, вона веселіша.

А якось насунула сіра хмара та й посипала великим градом. Снігуронька так зраділа йому, як інша перлинам коштовним не була б

рада. Коли ж знову пригріло сонце і град розтанув, Снігуронька заплакала за ним та так гірко, ніби сама хотіла розлитися слізьми.

От і весна минула, настав. Іванів день. Зібралися дівчата з села гуляти в гай, зайшли до бабусі і просять її:

– Пустити з нами Снігуроньку!

Бабуся спочатку не хотіла пускати, а потім подумала: «Може розгуляється Снігуронька!» – і відпустила її з подругами в ліс на гулянки.

Прийшли вони в ліс і почали тут розважатися: плели вінки, рвали квіти, співали. А коли закотилося сонце, дівчата розклали вогнище з хмизу, запалили його, і всі у вінках поставали одна за одною, а Снігуроньку поставили позад усіх.

– Дивись, – сказали вони, – як ми побіжимо, так і ти біжи за нами, не відставай!

Почали дівчата стрибати через вогонь.

Раптом позад них щось зашуміло і жалібно простогнало. Оглянулися вони – нема нікого. Дивляться і не бачать поміж себе Снігуроньки.

– Мабуть, вона сховалася, – і розбіглися шукати її, та ніяк знайти не можуть. Кличуть, шукають – не озивається.

– Де ж це вона поділася? Може, додому побігла? – сказали вони і пішли назад у село. Але Снігуроньки і в селі не було.

Довго сумували старий із старою та гадали, куди ж поділася Снігуронька? Чи лютий звір затяг її в дрімучий ліс? Чи хижий птах заніс до синього моря?

Та не лютий звір потяг її у дрімучий ліс і не хижий птах заніс її до синього моря, а коли побігла Снігуронька за подругами і стрибнула через вогонь, раптом потяглася вона легкою парою, тонкою хмаркою і полинула у височінь.

Автор: російська народна казка

Джерело: <https://derevo-kazok.org/sniguronka-rosijska-kazka.html>

❄ Як Петрик Святого Миколая шукав ❄

Жив собі хлопчик. Звали його Петриком. Ходив Петрик до школи, любив бавитись іграшками, дивитися мультики та слухати казки.

Почалася зима. Тільки-но випав перший сніг, як хлопчик почав питати – а коли до мене прийде Святий Миколай? Мамо йому і каже:

– Почекай, коли прийде час, Святий Миколай завітає до тебе! Краще іграшки прибери, мені допоможи, Мурзику молочка налий. І час швидше мине і Святий Миколай побачить, що ти добру справу робиш!

– Ні, це не цікаво, я не хочу чекати, я хочу зараз! – затунав ногами Петрик. Мамо нічого не відповіла, тільки головою похитала.

Наступного дня, тільки ранок зазирнув у віконечко, як хлопчик знову почав питати:

« – Ну, коли ж прийде Миколай?» Мамо йому як і вчора каже «– ще не час!» Так тривало кілька днів. Нічого не робив хлопчик, а тільки чекав на подарунки.

І ось одного ранку Петрикові набридло чекати. І вирішив він піти з дому і знайти Святого Миколая. Хлопчик одягнувся тепло і вийшов надвір. Але куди ж іти? Де шукати Миколая?

Раптом почалася хурделиця. Вітер закружляв навколо Петрика. Окрім білого снігу хлопчик нічого не бачив. Хурделиця зупинилася також зненацька, як і почалася. Озирнувся Петрик – місце незнайоме, будинків нема, автівок – нема, людей і тих нема. Тільки мовчазний засніжений Ліс навкруги.

І пішов він шукати Святого Миколая.

Довго йшов Петрик, але окрім дерев нічого навкруги не було. Аж раптом, побачив хлопчик старого чоловіка.

– Чи не підкажете, як мені знайти Святого Миколая?

– А навіщо він тобі? – здивувався старий

– Подарунок хочу!

– По-да-ру-нок...Он воно що! А ти, що ж, добрі справи робив? – спитав старий і так зазирнув Петрику в очі, що той почервонів.

– Ну, добре. Допоможи мені он ту в'язанку хмизу донести до хати – тоді скажу.

– Давайте... – не дуже охоче погодився Петрик.

Узяли вони по в'язанці і пішли. Довго йшли й раптом прийшли до хатинки.

– Ну, кажіть же, де Святий Миколай живе? – нетерпляче спитав Петрик.

– Хм, Святий Миколай сам знайде тебе! Коли прийде час... – відповів старий і почав розчинятися в повітрі. Все зникло, ніби й не було нічого. Петрик знову стояв один у лісі.

«Говорить, як мамо» – досадливо подумав хлопчик і пішов далі.

Йде Петрик далі. Дерев, дерева, кущі, знов дерева. О, колодязь стоїть серед лісу. А біля нього хлопчик, трохи старший за Петрика. Петрик до хлопчика питається

– Привіт!

– Привіт, малий! Що сам один тут робиш?

– Я Святого Миколая шукаю. Не знаєш, де він мешкає?

Хлопчик посміхнувся і каже.

– А ти що, добрі справи робив? – і не по дитячі серйозно подивився на Петрика. Добре, ось допоможи мені он до той хатинки воду донести – тоді скажу!

– Добре, давай.. – Узяли вони відра і пішли до хатинки.

– Ну, кажи, де Миколая знайти?! – спитав Петрик, коли вони принесли воду.

– Він сам тебе розшукає, коли час прийде! – посміхнувся хлопець і теж зник разом із хатинкою.

«Знову те саме!» – подумав Петрик. Він втомився і зголоднів. Але треба ж було кудись іти.. Ось він і пішов далі.

Аж бачить хата стоїть, а біля хати дівчинка порається. Побачила Петрика і рукою його мане, іди до мене. Він пішов.

– Що, малий, втомився? Їсти хочеш?

– Угу, хочу...

– Ну, заходь до хати. Допоможи мені на стіл зібрати.

Петрик зайшов і почав дівчині допомагати. І зовсім то неважко було робити, а разом так і весело навіть. Дівчинка нагодувала Петрика, а потім питає.

– А куди ти йдеш?

– Святого Миколая шукаю... Але ніхто не каже – де його знайти можна..

– О, та ти не там шукаєш! У себе його шукай! У себе...

– Як у себе? Що..що ти маєш на увазі? – дівчинка і хата почали змінюватись і розчинятися наче туман.

Петрик знову був один. Він дуже захотів повернутися додому, до мами. І він гірко заплакав. Тієї ж миті знову здійнялася хурделиця. А коли утялася, то побачив хлопчик, що знову опинився в своєму дворі.

Повернувся Петрик додому мовчки. Він все думав над словами дівчинки. А поки думав, зібрав розкидані іграшки, налив молока Мурзику, допоміг мамі посуд прибрати. Та й день швидко проминув.

Заснув хлопчик і наснився йому сон. Ніби до кімнати зайшов той старий, що Петрик йому хмиз допоміг донести і каже: « Дякую тобі, Петрик, що допоміг мені!», потім старий перетворився на хлопчика, що йому Петрик допоміг воду нести – «Дякую, тобі Петрику, що допоміг!» – потім хлопчик перетворився на дівчинку. Вона засміялася дзвіночком і каже –« Ну, що Петрику знайшов Миколая?»

Петрику сумно стало. «Напевно, не прийде до мене Миколай, я стільки часу згаяв, а нічого доброго не зробив...». Відразу кімната засяяла дивним світлом. Посеред кімнати стояв чоловік. Його одяг, був наче зроблений з тканини ночі, з зірками, місяцем, що сяяли яскраво. Петрик ніколи не бачив Святого Миколая, але відчув, що це саме він. Миколай дивився на Петрика пронизливим поглядом, ніби читав всі його думки. І цей погляд був якимось знайомим...

– Ти прийшов до мене? Але ж, я нічого доброго не зробив...

– Як не зробив? Старому – допоміг, хлопчику – допоміг, дівчинці помагав, іграшки свої прибрав, мамі допоміг, Мурзика напоїв. І ще багато доброго у своєму житті зробиш! А зараз спи.

Миколай поклав свою долоню Петрикові на голову і той міцно заснув.

Ранком, Петрик прокинувся. Він сидів на ліжку і думав – сон то був, чи ні. А потім зазирнув під подушку і знайшов там свій подарунок. А мама посміхнулась і сказала – ось бачиш, Святий Миколай сам тебе розшукав!

Автор: Оксана Шамрай

Джерело: <http://kazka.in/fairytails/okzana-shamray/yak-petrik-svyatogo-mikolaya-shukav.html>

❄ Як квітень до березня в гості їздив ❄

Колись давно покликав березень квітня до себе в гості. Квітень поїхав возом, а березень заходився та такого наробив, що мусив квітень додому вернутися: сніг, мороз, завірюха! – не можна возом їхати.

На другий раз знов поїхав квітень до березня в гості, та на цей раз уже не возом, а саньми. Березень пустив тепло, сніг розтав, річки розлилися, – знов мусив вернутися квітень.

Зійшовся квітень з травнем і скаржиться:

– Скільки вже разів зриваюсь їхати до березня в гості, та ніяк не доїду – ні возом, ні саньми. Поїду возом – зробиться зима така, що й осі пообмерзають, і колеса не крутяться; поїду саньми – теплінь така стане, що ні возом, ні саньми.

А травень і каже:

– Я тебе навчу, як доїхати. Зроби так: візьми воза, сани й човен, то тоді, певне, доїдеш.

Послухав квітень і, діждавшись слушного часу, зробив так, як порадив травень. їде саньми, а на санях воза й човен везе. Березень дав тепло, і сніг розтав. Тоді квітень кладе сани й човен на воза і таки далі їде. Став знову мороз і сніг – квітень знов поскладав човен і воза на сани. Далі розтав сніг, розпустило скрізь річки, і не можна їхати ні саньми, ні возом. Тоді квітень склав на човен сани й воза і поїхав ще швидше по воді. Приїхав до березня в гості так, що той і не сподівався.

Здивувався березень та й питає:

– А хто тебе навчив, як до мене дістатися?

– Та, спасибі йому, травень порадив, як їхати.

Березень і каже тоді:

– Зажди ж ти, маю, я ще тобі крильця обшмагаю!

То від цього й тепер часто в травні березневі морози бувають, бо березень і досі сердиться на травня.

Автор: українська народна казка

Джерело: <https://derevo-kazok.org/jak-kviten-do-bereznja-v-gosti-yizdiv.html>

❄ Де живе святий Микола ❄

Друзі, а чи знаєте ви, де живе святий Миколай? Так, так, той самий добрий дідусь Миколай, який всім на Землі допомагає та дарує 19 грудня слухняним малюкам подарунки, тихесенько-тихесенько кладучи їх під подушки. Коли не знаєте, то я вам розповім казку про нього, а ви послухайте.

В чудовій країні, яку сам Бог, щедро обдарував зеленню та квітами, степами та лісами, блакитним небом та морем, річками та радісними піснями, є чарівний таємничий ліс. Його таємничість неможливо так просто пізнати. На перший погляд, це звичайний ліс, і все в ньому росте зазвичай, і звичайні мешканці у ньому. Але є в цьому лісі така чарівна невидима стежинка, яка веде до казкової галявини. Тут нема ні зими, ні літа, ні дня, ні ночі, ні дощів, ні злив, але завжди є сонце – як споглядання Боже і є місяць – як показник часу. Тут відсутні земні проблеми, дерева вкриті смачними плодами, а земля усіяна запашними ягідками. Тут живуть дивні тварини і птахи добрі та лагідні, які один на одного не полюють та ніколи не вмирають і спілкуються людською мовою.

Все чудово і мирно у тому чарівному просторі, в цій безкрайньо-добрій країні.

І саме серед того таємничого лісу на тій чарівній галявині росте старезний-престарезний, величезний-превеличезний Дуб. В нього товстелезний могутній стовбур, що й п'ятдесят малюків, взявшись за руки не охоплять його, міцне, ніби всі сили земних скель, коріння, та пишна вічнозелена крона, що сягає самого неба. На верхівці Дуба сидить великий та мудрий Сокіл, він має можливість із такої висоти споглядати усю Землю і бачити всіх людей. З-під міцного коріння того Дуба беруть початок дві річки: Золота Ріка Любові та Срібна Ріка Щастя. Води тих річок розтікаються по всій Землі. Очі людини не можуть побачити їх, а от

людські серця... так. Своїми хвильками річки можуть наповнити щастям тільки добрі та чуйні серця.

На великому Дубі ростуть яскраві жолуді, що сяють, наче зірочки, вони містять в собі бажання людей, але тільки щирі та добросердні бажання, бо зло до цієї галявини ніяк не може потрапити. Зло, що схоче потрапити сюди, зустрічають два здоровенні Орли-стражі. Це птахи з величезними могутніми дзьобами, які можуть розбивати кам'яні гори, з величезними кігтями, що розтросують найміцніші скелі, в яких пір'я – гострі стріли, а погляд ніколи не засинаючих очей випромінює блискавки. Ще жодне зло, жодне лихо не втекло від покарання Орлів-стражів.

Біля величезного Дуба росте Калина Добра. Пилок її квітів найчарівніший, він містить в собі добро, а плоди Калини – ягідки – містять красу. У Калини є одна гілочка, що не квітне цвітом і не вкривається плодами, то гілочка – чарівна сопілочка, звуки якої лунають добром і можуть добиратися до злих сердець, щоб хоч трішечки пом'якшити злосерддя.

Великий Дуб і Калина ростуть посеред квіткової галявини, і квіти там небачено дивовижної краси та небачено яскравих кольорів. Ті чудові квіти – то людські мрії. Вони ростуть, квітнуть, випромінюють красу. А коли щасливі мрії здійснюються, тоді вони перетворюються на метеликів, та таких казково-чудових і життєрадісних, що всі звірі, пташки, а ще сонце і небо душевно посміхаються, коли дивляться на них.

Ось саме в такому лісі під величезним Дубом і живе добрий святий Миколай. Та він не просто так собі сидить, ні, він дійсно живе, весь час допомагаючи людям і тваринам.

Мудрий Сокіл злітає до Миколи та й каже:

– Миколо, там далеко за морями ліс горить.

Микола тоді щойно насилає дощові хмари до лісу.

– Миколо, війна у людей, діти сиротіють, вбитих багато.

Тоді Микола бере калинову сопілочку що зроблена з гілочки Калини Добра і грає на ній, а звуки летять добрими пісчинками до сердець людських.

Ну а всі звертання, прохання про допомогу Микола сам чує, бо лунають вони через весь ліс:

– Миколо, допоможи!

– Миколо, порятуй!

Всім, хто звертається до нього, Микола не відмовляє, а допомагає.

Один раз на рік, 19 грудня, Микола вирушає по Землі та всім малятам і звірятам, які слухаються маму й тата, він дарує подарунки. Всі мешканці чарівного лісу дапомагають Миколі зібрати мішок здійснення бажань. Там є і подарунки, і сповнені мрії. А ще Микола бере із собою чарівну скриньку, в якій тримає найчарівливішу суміш у світі – пилинки з квіточок Калини Добра і краплинки з двох річок: Золотої Річки Любові та Срібної Річки Щастя. Все це змішує Микола в дрібненькі зірочки-пилинки. В свою казкову ніч, коли вже всі подарунки роздані, Микола облітає навколо Землі і розкидає той чарівний, життєдайний пилок, який проникає у кожне серце, що б'ється на Землі. Ну, а потім повертається до себе у ліс і – знову за справи, знову допомагати всьому живому.

Ну от, друзі, тепер ви вже знаєте, де живе добрий дідусь святий Микола. Тому не забудьте загадати бажання, яке засяє зірочкою в жолуді на вічнозеленому Дубі, та не забудьте про свої щиросердні мрії, що розквітнуть дивовижними квітками на квітковій галявині. Але головне – майте чуле, доброзиле серце, збирайте у нього тільки пилок добра, і тоді до нього з легкістю зможуть потрапити чарівливі хвилькі Річок Щастя і Любові.

Автор: Лана Ра

Джерело: <http://kazka.in/fairytails/lana-ra/de-zhive-svyatyy-mikola.html>

❄ Сніжниця ❄

Були собі дід і баба, та не мали дітей. Сумували старі, що без нащадків живуть.

Якось узимку землю вкрила біла ковдра.

Спостерігаючи, як малеча завзято ліпить снігових баб, дід звертається до дружини:

– Чом би й нам не спробувати?

– Ти вже маєш бабу – краще зліпімо дитинку.

– Чудова думка!

Пішли старі надвір і почали працювати. Виліпили тулуб, ніжки й рученята, на обличчі вималювали ротик, носик, оченята. І щойно закінчили, як сніг перетворився на ніжну шкіру, зарум'яніло личко, відтінене довгими віями.

Зраділо подружжя:

– Слава Богу, вже й ми матимемо донечку!

За день дівчинка почала ходити й розмовляти. Дід дав їй дуже гарне ім'я – Сніжниця. Росте білокоса не по годинах, а по хвилинах! За п'ятнадцять днів стала красунею – кмітливою, лагідною та спритною. Стареньких лагідно називає дідусем і бабусею. Сусідські дівчата до неї в гості приходять, а вона до них бігає. Не натішиться подружжя донечкою, не намилиється.

Минула зима, й після Великодніх свят пригріло сонечко. Почала Сніжниця більше під дерева ховатися, уникаючи гарячих променів. Усе більше часу в холодку проводить.

Настало літо. Ось і свято Івана Купала. Дівчата цього дня наплели вінків, розпалили велике багаття біля річки й почали через вогонь стрибати. Попросили й діда з бабою відпустити Сніжницю пісень співати й таночки водити.

– Хай розважиться наша дівчинка, – погодилися старенькі.

Дівчата віночок на голову білокосій красуні наділи, завели в танок, а потім запросили стрибнути через вогнище. Сніжниця розбіглася за ними, а як над полум'ям пролітала, то безслідно зникла. Розтанула, мов дим.

Плачучи, прийшли дівчата до діда й баби:

– Невідомо, куди ваша донечка поділася. Зникла над багаттям. І сліду немає.

А старі крізь сльози:

– Бідолашна наша дівчинка... Зі снігу виліплена, боялася сонячних променів. Біля полум'я розтанула...

Поплакали вони та так і залишилися самотніми.

Автор: українська народна казка

Джерело: <https://derevo-kazok.org/snizhnicja-ukrayinska-narodna-kazka.html>

❄ В гості до Діда Мороза ❄

Маленька Яночка знову перебирала свої іграшки: котя, коник, коник, ще один.

– І-го-го, – роздалося довкола і маленька дівчинка з фігурками коней помчала по кімнаті.

Мама і сестричка лише весело засміялись.

– Давай, ми твоїх коників на ялинку повісимо. Може, вони подарунки від Діда Мороза привезуть, – запропонувала старша сестра.

Крихітка принесла їй двох маленьких конячок:

– Вішай.

Катя взяла у Яни іграшки, повісила їм на шийки мотузочки і почепила на ялинку.

Наближався вечір.

Мама нагодувала маленьку святковою вечерею і поклала спатоньки.

Але дівчинці цього робити не хотілось.

Вона піднялась з ліжечка, вийшла у вітальню до ялинки, а там її чекала киця. Справжня. Але дуже схожа на іграшку, якою Яночка перед цим гралась.

– Няв, – покликала за собою пухнаста красуня, а крихітка охоче побігла.

Тільки вони вийшли з будинку, як вона побачила двох гарних коней, запряжених у санчата.

– Няв, – сказала провідниця і вмостилась у санчатах.

І тільки-но дівчинка туди сіла, як коні рушили.

Спочатку вони бігли по дорозі, потім піднялися над будинками, долетіли до хмар і понеслися над ними.

Яночка знайшла у санчатах теплу шапочку і рукавички, шубку та чобітки, швиденько одягнула це все. Тому їй не було холодно.

Маленька подивилася вгору на зоряне небо. Одна зірочка мерехкотіла, попереду.

Дівчинці здалося, що коні мчать до неї.

Аж тут санчата помчали донизу. Але замість будинків крихітка побачила попереду ліс.

Кішечка залізла до Яни на ручки.

– Няв!

Коники пішли легкою ходою між сосенок і ялиночок, аж поки не прийшли на галявинку.

Посеред неї височіла ялинка, прикрашена яблучками і горішками, грибочками і різнокольоровими шишками.

Під ялиночкою лежали коробочки. Багато-багато.

А довкола танцювали звірятка. Зайчики і білочки водили хоровод разом з вовками і лисичками. Навіть ведмедики прокинулись, щоб Новий Рік зустріти.

Їжачки серед пакуночків під ялинкою сховались, щоб ще трішечки поспати.

Збоку стояла хатинка. І не проста, а льодяна.

Тут відчинилися двері, і звідти вийшов Дід Мороз.

Іванка лише після цього встала у санчатах.

– Звірята, гостю зустрічайте. Ця дівчинка нікого не ображає, слухає маму і татка, допомагає сестричці. Тому заслуговує найкращих подарунків.

Зібрались лісові мешканці до купки, погмоніли між собою і вирішили подарувати маленькій свої зображення. А, щоб було цікавіше, Яночка сама має розфарбувати зайчика і ведмедика.

Дід Мороз виніс їй пакуночок. Смачне печиво, гарні новорічні кульки і коробка з олівчиками і фарбами.

Тоді він плеснув у долоні, і галявиною полинула новорічна

пісенька.

Всі почали танцювати довкола ялиночки.

Коли крихітка втомилась, вона попрощалась зі всіма, подякувала їм за свято і подарунки, і сіла в санчата.

А за мить прокинулася в своєму ліжечку.

Яна відразу ж схопилась і помчала до ялинки.

Там її чекали розмальовка зі звірятами, олівчики, печиво.

Поруч сиділа кішечка, а на гілочці погойдувались коники.

Автор: Марія Солтис-Смирнова

Джерело: <http://kazka.in/fairytales/mariya-soltys-smyrnova/v-gosti-do-dida-moroza.html>

❄ ЯК Снігуронька в гості до діток їздила ❄

У тому році до крижаної хатинки Дідуся Мороза надходило стільки листів, що пошту розбирали і всі лісові звірятка. Білочки і зайчики розносили листи до сов і сорок, бо ті вмiли читати.

А робота в Сніговому містечку кипіла серйозна: всім діткам подарунки підготувати. Тому в святкову Новорічну Ніч у срібні сани дідуся сіла й його маленька помічниця – Снігуронька.

Їздили санчата з подарунками довго. Зоряна ніч підходила якнайкраще для такої веселої подорожі, бо дзвіночки на санях радісно співали.

Аж ось Дід Мороз зупинився, покликав онуку з собою, взяли вони подарунки і пішли. Розкидані під ялиночкою чисті аркуші паперу лежали поруч з малюночками ялинки,

подарунків, сніговика.

“Тут живуть маленькі художники.”

Снігуронька так захопилась оглядом малюнків, що геть забула про те, що в будинку тепло.

З її шубки на чистий листочок впали кілька краплинок. Але намальований сніговичок так сподобався гості, що вони взяла картинку в руки.

– Онучко, – покликав Дідусь.

І вона так швидко повернулась, що наступила ще на один аркуш. Під ялиночкою височіла купка подарунків, коли вони пішли геть. А краплинки і сліди на папері почали сохнути.

І маленькі художники, що жили у цьому будинку, вранці побачили диво-картинки – замість крапельок сяяли сніжинки, ніби справжні, на сонці; від долоньки Снігуроньки залишилась хмаринка, яка то хмурилась, то посміхалась; а на місці ніжки було замерзле озеро. Довкола нього діти намалювали ліс, зверху сонечко, і озеро заіскрилось у промінні.

Ось такий подарунок несподівано залишила після себе Снігуронька.

Автор: Марія Солтис-Смирнова

Джерело: <http://kazka.in/fairytales/mariya-soltys-smyrnova/yak-sniguronka-v-gosti-do-ditok-yizdila.html>

❄ Рік Мавни ❄

Сашко стояв у темній кімнаті і спостерігав, як за вікном падає сніг і світяться різнокольорові гірлянди у парку. «Скоріше б вже Новий Рік і канікули», – зітхнув хлопець, так не хочеться ходити до школи, а завтра ще й контрольна з алгебри! Як би мені її написати, де б то трохи розуму взяти...»

Він ще раз зітхнув і відійшов від вікна. В ту мить, світло фар від автівки, що проїхала вулицею, ковзнуло крізь вікно по старому серванту, де стояла фігурка мавпочки, що тримає в руках дві скляні баночки. Сашкові здалося, що очі мавпочки блиснули, наче живі. Ця фігурка колись належала Сашковій бабусі. Коли хлопець був малий, то питав, що саме мавпочка тримає у тих слоїках. І бабуся йому розповідала, що у мавпочці

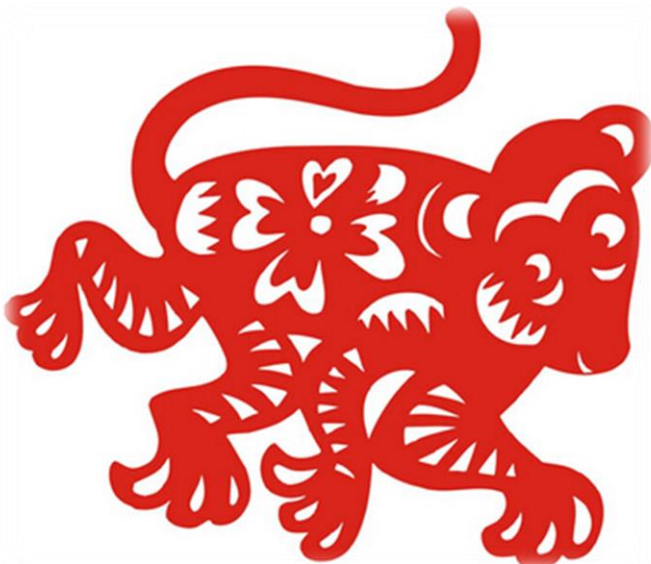
там схована мудрість і розум, хитрість і спритність.

Сашко відкрив дверцята серванту і узяв одну баночку. Спробував відкрити, та нічого не вийшло, але у середині точно щось було. Тоді він заплющив очі і трохи потрусив слоїком над головою – а ну, як там справді мудрість і розум, перед контрольною не завадить! Потім він повернув слоїк мавпочці та

ліг спати.

Наступного дня Сашко прокинувся і пішов до школи. Сніг за ніч розтанув. Він хвилювався за контрольну, але на його подив, досить впевнено її написав. – Чи то я став розумнішим, чи то контрольна було така легка? – розмірковував він.

Як і минулого вечора, перед сном, він знову дивився у вікно. На вулиці знову сніжило. Сашко сподівався, що цей сніг вже не розтане. І знову, озирнувшись, він побачив очі мавпочки, які наче стежили за хлопцем. Сашко підійшов ближче до мавпочки і сказав:

– То це ти мені допомогла? Тоді дякую! А що ж у тебе в другому слоїку? Я не пам'ятаю, чи розповідала про це бабуся...

І хлопець без вагань схопив другий слоїк, заплющив очі і потрусив собі на голову. В той самий момент, якась сила жбурнула його геть від серванта і він впав на своє ліжко. Коли Сашко підвівся, то розгледів у темряві, що перед сервантом хтось з'явився.

Від переляку хлопець забився у самий куток ліжка. А той, що стояв біля серванта раптом сказав:

– Вибач, не хотів налякати...

– Т..ти хто такий? Домовик, так? Чи привид?..

– Та ні, я не привид і не домовик – я мавпа з твого серванту. Мене звати...– тут мавпа що процокала язиком.

– Вибач, як тебе звати? – перепитав Сашко, бо нічого не зрозумів.

– Добре, це складно, зви мене Моно.

– А я – Сашко!

– Так, знаю я. – Моно скривився у посмішці.

Сашко подивився на полицю серванту, де завжди стояла мавпочка і нічого там не побачив. Він хотів увімкнути світло, але для цього треба було пройти повз це дивне створіння, а Сашко боявся. Тим часом промінь світла з вулиці знов зазирнув у кімнату і хлопець зміг трохи розгледіти прибульця. Він був ...та такий як і Сашко, тільки...мавпа.

– Ти мене з'їси?

– Тебе? Та навіщо... От цукерку я б з'їв. В тебе, часом, не залишилось? Я бачив, в тебе були...

– А, – зрадів Сашко, – ось бери! Мені багато на Миколая подарували! – і простягнув тремтячими руками пакунок з цукерками.

– О, дякую, у-у-у, смачні! – сказав Моно стрибнувши на Сашкове ліжко і хрумкаючи цукерки.

– Ну що, з алгеброю упорався?

– Так це таки ти?

– Ага! Там у слоїку назбиралося багато – і розум, і мудрість, і радість, і винахідливість, ну, і бешкетництво також, словом усе наше мавп'яче надбання.

– Ваше мавп'яче надбання? Як це? Я бачив мавп у зоопарку, у цирку. Знаю, що вчені вважають, що людство пішло від мавп, але я ще з жодною не розмовляв!

– Ти не повіриш, але наші вчені вважають, що це мавпи пішли від людей, – засміявся Моно підстрибнувши на ліжку, а от цирку – це зло...

– Ваші... вчені?

– Ну, розумієш, я – з такого собі іншого, паралельного світу. Він дуже схожий на ваш, але там пануємо ми – мавпи. Колись наші світи перетиналися, але щось у Всесвіті змінилося і тепер тільки раз на дванадцять років, коли у вас настає Рік Мавпи, наші світи дуже близько один від одного. Настільки близько, що можна випасти з одного у інший світ. Що, власне, зі мною і трапилось...

– Випасти? Але як?.. – перелякано спитав Сашко, про всяк випадок відсунувшись від краю ліжка.

– Сашко, ти там із ким розмовляєш? – це мама почала відкривати двері. Сашко ледь встиг накинути на Моно плед, як двері відчинилися.

– Та це просто Андрійко зателефонував і ми трохи...

– Завершуйте, бо знову не зможеш прокинутися вранці!

– Добре, мамо, я зараз...

Двері зачинилися, Моно скинув з себе плед і застрибав на ліжку.

– І не стрибай на ліжку! – насварила мама з-за дверей.

– Майже як і моя мама, – сумно сказав Моно і припинив стрибати.

– Так, розкажуй, як це ти «вивалився», – Сашко стишив голос майже до шепоту.

– Ну, слухай. Я такий же хлопець, як і ти, також не любив алгебру, та і взагалі ходити до школи, днями шукав пригод, десь лазив, мені все було цікаво. І якось ми з друзями дізналися про те, що існує ваш світ, і що наші світи перетинаються. І, звісно нас це дуже зацікавило. Ми почали розпитували дорослих, вчителів... Ну, ті відповідали мало, казали, що це не наш клопіт, цим займаються вчені, і ось коли ви виростите, то тільки тоді, бо це може бути небезпечно і все таке інше. Та хто ж їх слухав, дорослі ж завжди найцікавіше дітям забороняють!

– Але все ж таки нам вдалося дізнатися де це все відбувається. Де саме знаходяться двері до вашого світу! Це був якийсь інститут з вивчення

чогось, не важливо чого. І ось одного дня нам вдалося туди непомітно потрапити. Я тільки хотів подивитися, чесне слово! Лізти треба було високо, але ж ми мавпи! Полізли, я – попереду. Аж раптом нас викрили, повернувся вчений, що наглядав за дверима, почав кричати, сварити нас, покликав охорону. Усі мої друзі швидко повтікали, а я вже був відкрив двері, хитнувся невдало і провалився!

– Спочатку я ніби летів, мене крутило, жбурляло з боку у бік, і раптом я перетворився на маленьку фігурку мавпочки, що тримає ці два слоїки у серванті твоєї бабусі. Коли я ще летів то чув, що вчений кричав, що повернутися я зможу тільки коли наберу повний слоїк розуму і навіть якщо комусь той розум позичу, і статися це може тільки раз на 12 років.

– Ну ти даєш! Ти ж міг впасти, розбитися, як би там не було ніяких дверей і не існувало жодного порталу до нашого світу!

– Та хіба я про це думав? А ти сам, що забув, як стрибав влітку з дерева? Чи як ледь не потрапив під автівку, коли перебігав дорогу на червоне світло? А коли встромив розібрану зарядку від мобільного в розетку і як тебе вдарило струмом? Далі продовжувати?

– Маєш рацію... – почервонів Сашко, – але ти не сумуй, ми щось придумаємо! Стривай – ти ж вже назбирав і поділився зі мною розумом, так? До речі, а як ти його назбирав, коли стояв на серванті?

– Ну, твоя бабуся дуже любила розгадувати кросворди і читати вголос, – посміхнувся Моно.

– І скільки ж часу ти так простояв?

– Багато, дуже багато. Але у вас і в нас час, на щастя, різний. У вас багато проходить, а у нас ні.

– Тобто, коли ти повернешся, то це ніби ти просто з прогулянки повернувся, а не зник у іншому світі на бозна скільки років?

– Ну, десь так...Аби тільки повернутися...

– Треба подумати як тебе захвати вдень.

– Вдень я знову перетворюсь на фігурку. Взагалі я зміг знову ставати собою тільки тому, що наближається Новий Рік і чари сильнішають. До того ж портал недалеко звідси.

– Справді? А де він?

– Не знаю, просто відчуваю.

– Тоді лягаємо спати, завтра будемо думати.

Вони проговорили майже всю ніч, тож спати залишилося не довго. Весь наступний день Сашко думав над тим, що сталося вночі, і де може бути той портал. Дорослих питати було марно, тож Сашко обійшов все навколо дому, щоб розвідати де ж тут може бути портал у інший світ. Нажаль, нічого, що скидалося б на двері у інші світи Сашко не знайшов.

Ввечері, коли вони знову розмовляли з Моно, Сашко сказав:

– Слухай, а що як я візьму тебе з собою на прогулянку, а ти ввечері розкажеш, чи раптом ти не відчув де той портал може бути?

– Слушна думка, давай спробуємо!

Наступного дня був довгоочікуваний вихідний. Сашко поклав фігурку мавпи у наплічник і пішов гуляти до парку, що був недалеко від його будинку. Це був справжній зимовий день, снігу напало

дуже багато. Діти грали у сніжки, ліпили сніговиків, каталися на санчатах. А посеред парку вже збирали велику новорічну ялинку. Сашко подивився вгору і зауважив, що ця ялинка вище за всі дерева в парку. В ту ж мить у його голові промайнуло – «ось воно, це тут».

Ввечері Моно підтвердив, що відчув дуже сильно, що портал має бути саме там, де ялинка, напевно треба буде залізти на самий верх.

– Але це буде складно. Бо біля ялинки зазвичай багато людей, може бути й охорона, – розмірковував Сашко.

Йшли дні, справи у Сашка у школі йшли дуже добре, вечорами вони з Моно розмовляли, грали у ігри, вони дуже потоваришували за цей час. А час промайнув дуже швидко і ось вже завтра мав бути Новий Рік. Ялинка у парку вже була готова. Висока, прикрашена іграшками, гірляндами, з великою зіркою-сніжинкою на верхівці, а трохи нижче символ нового року – весела мавпочка.

Тепер треба було розробити «план операції». Якимось треба було вивести Моно з дому, непомітно, і щоби люди не звертали уваги на нього. Сашко довго думав і нарешті придумав.

– Еврика! – вигукнув він і, як Моно, підстрибнув на ліжку, – я придумав!

– Я зберу друзів, це ж Новий Рік, а значить – маскарад. Ми всі одягнемо різні костюми, і ти між нами не будеш кидатися в око, люди думатимуть, що ти теж в костюмі Мавпи – символа року. Це ж елементарно!

– Ну, то ти справжня мавпа! Хитра і розумна, респект! – захопив у долоні Моно.

За годину до Нового Року вдома у Сашка зібралися його друзі вдягнені у найрізноманітніші маскарадні костюми. Тут були і білочки, і зайчики, і пірати, і мушкетери, і, навіть, кілька

мавп. Всі сміялися, ласували цукерками, кидалися серпантинком і конфетті. Моно вдягнувся у Сашковий одяг, а на обличчя надягнув велику маску мавпи, щоб не було помітно, що Моно – справжня мавпа. Друзям Сашко представив його як свого двоюрідного брата. Але дітям ці пояснення й не були потрібні, вони поспішали в парк зустрічати Новий Рік.

Веселим галасливим гуртом діти забігли до парку. У парку вже було багато людей, ялинка оберталася і сяяла всіма своїми вогнями, люди фотографувалися, хлопали хлопавки і спалахували бенгальські вогники. Сашкові друзі бігали навколо ялинки відволікаючи охорону, тоді як Сашко з Моно змогли пробратися за огорожу. Сашко раптом засумував. Він дуже потоваришував з Моно за цей час, а зараз мав з ним розлучитися, назавжди.

– А може ти залишишся у нас?

– Я б залюбки, але не можу, розумієш, там – мій дім...

– Розумію..., – відповів Сашко і саме в цю мить він, як ніколи відчув, що нізащо у світі не хотів би покидати свій дім.

– Ось, тримай, тут цукерки, – і Сашко простягнув Моно цілий наплічник цукерок, – з Новим Роком тебе, з Роком...Стривай, якщо у нас Рік Мавпи, то який рік у вас?!

– Рік Людей, звісно! – посміхнувся Моно, – Вітаю тебе! Бувай і дякую за все! – і Моно спритно поліз вгору.

– От би й мені так лазити, я на фіз-рі був би першим, – захоплено промовив Сашко. І в той самий момент хлопець знову побачив Моно, що висів на гілках ялинки униз головою.

– Ну, добре, будеш так вміти! Після канікул побачиш, – і Моно потрусив уже знайомим слоїком над головою Сашка, – а от тепер вже все, бувай!

І Моно хутко зник серед гілок ялинки. Сашко виліз з-під огорожі і приєднався до своїх друзів, а за кілька хвилин, хлопець почув такий звук, наче, хтось з гуркотом зачинив двері і над ялинкою посипалися різнокольорові іскри. «Моно вже вдома», – зрозумів Сашко.

А люди в парку нічого і не помітили, вірніше, помітили, але подумали, що то такий святковий феєрверк, бо саме у ту мить, усі годинники сповістили, що почався Новий Рік.

Автор: Оксана Шамрай

Джерело: <http://kazka.in/fairytales/oksana-shamray/rik-mavpi.html>

❄ Ялинка для звірят ❄

Жила собі дівчинка Оксаночка, дуже чуйна й лагідна дитина. Дівчинці виповнилося лише п'ять років, але вона завжди допомагала старшим: мамі – прибирати, татові – майструвати, бабусі – пиріжечки ліпити, а з дідусем любила просто гуляти, бо дідусь знав так багато всього цікавого. Він про все розповідав онучці: і про звірят, і про пташок, і про квіти, і про дерева, і про комашок, бо був дідусь лісником. Будиночок, де жила Оксаночка, стояв

на краю села, під лісом. Дівчинка звикла бувати в лісі, сама далеко не заходила, але часто бачила то білочок, то зайчика, то їжачка. А ще дідусь частенько брав онучку до лісу з собою. Перед самим Новим роком татусь покликав Оксаночку допомогти йому майструвати годівничку для пташок.

– А що то таке, годівничка? – допитувалася дівчинка.

– Бачиш синичок на гілочці? – спитав тато.

– Бачу, – відказала Оксанка.

– Так ось їм та й іншим пташкам важко тепер їжу шукати, снігу намело, треба допомогти бідолашним.

– Я дуже хочу допомогти, – мовила дівчинка, – але як це зробити? – запитала.

– Ось ми змайструємо пташкам маленьку їдальню, – підморгнув доні тато.

– Як це? – здивувалася Оксаночка.

– Зараз побачиш доню, нумо допомагай. Ця їдальня і є годівничкою, – усміхнувся тато.

Татусь майстрував, Оксаночка допомагала, подавала татові то молоток, то якісь детальки дерев'яні, то цвяхи, то мотузочки. Нарешті тато задоволено проказав:

– Ну ось, їдальня-годівничка готова.

І справді, на столі стояла маленька хатинка, з дахом і підлогою. Дівчинка похитала головою:

– Ні, татусю, ще не готова, а де ж стіни, вікна, двері, столики та стільці?

Тато засміявся:

– Стін не треба, донечко, і всього решту теж. Ось побачиш, як воно буде, біжи лишень до мами, хай дасть шматочок хліба чи зернят. Оксаночка побігла до хати й миттю повернулася з окрайцем хліба в руці. Тато надробив хлібних крихт на підлогу годівнички, підняв її зі столу і пішов разом з дівчинкою в сад. Ох і снігу ж намело – величезні кучугури! Ось минули сніговика, якого Оксанка вчора з татом зліпили, підійшли до яблуньки, що красувалася в біленькій шубці, тато трішки обтрусив гілочку і повісив годівничку-їдальню навпроти віконця Оксанчиної кімнати. Щоб доня могла спостерігати за частуванням пташок.

– А як же стіни, вікна, двері, столи і стільці? – не вгавала дівчинка.

– Біжи до хати, доню, бо холодно, все через віконце побачиш, – лагідно сказав тато.

Оксанка миттю побігла до тепленької хати, а там так пахне. Це мама з бабусею щось смачненьке готують – завтра ж Новий рік, і ще так багато всього треба встигнути зробити. Ось і дідусь біля ялинки щось мудрує, на підлозі стоять коробки і пакети з різними новорічними прикрасами та ліхтариками.

– Ходи, внученько, будемо ялинку прикрашати, саме час.

– Зараз, дідусю, – відказала Оксаночка і побігла до своєї кімнати. Притулилася носиком до холодної, розмальованої морозом шибки, щоб краще бачити. А їдальня-годівничка – перед самим носом. Дівчинка принишкла, бо побачила, що одна пташка залетіла в годівничку, сіла, озирнулася. Ось уже й ласує смачними крихтами. Знову голівку повернула, цвірінькнула щось своєю пташиною мовою, і до годівнички прилетіло ще кілька синичок. Ох і зраділа Оксаночка, що пташки тепер не будуть голодні. Тихенько, навшпиньки, щоб не налякати птахів, відійшла від віконця і побігла хвалитися побаченим дідусеві.

– Дідусю, там синички прилетіли, крихти поїли!

Тут і тато в хату зайшов.

– Татусю, я зрозуміла: не треба їм столиків і стільців, і стін не треба, бо як вони залетіли б їдальню-годівничку.

Дідусь усміхнувся, а тато доні підморгнув:

– Ох ти ж моя розумнице! Нумо ялинку прикрашати. – Оксаночка від радості заплескала в долоньки.

Новий рік – казкова пора! Які тільки дива та різні пригоди не стаються в передноворіччя і в новорічну ніч. Ось і сьогодні над Оксанчиним будиночком, пролітала казкова фея. Махнула чарівною паличкою:

– Бути казковому диву, – промовила і полетіла собі.

І почалися передноворічні дива. Раптом ожив сніговик, котрого зліпила Оксаночка з татом, заговорили синички і лісові звірята, тільки дівчинка про все це поки що не знає.

Коли ялиночку прикрасили, тато ввімкнув ліхтарики, що засяяли на ялиночці різнокольоровими вогниками. Ялиночка була така гарна, так

святково стало в кімнаті, що дівчинка закружляла від радості у танку. Задоволена Оксаночка знову підбігла до вікна, хотіла ще помилуватися пташками в годівничці і раптом побачила, що сніговик привітно помахав їй рукою.

– Ого,– промовила мала,– сніговик ожив, це ж треба таке! Біжу пограюся з ним у сніжки.

Вибігла в коридор, одяглася тепленько, взяла рукавички і гайда у двір.

– Дивіться, Оксаночка вийшла гуляти, – проспівали пташки. – Дякуємо тобі за смачний обід.

– Будь ласка, – промовила здивована дівчинка.

Вона ніяк не могла зрозуміти, як це вона розмовляє з синичками.

– Цікаво, що це зі мною сталося?

– Мур-няв,– нявкнув поруч кіт Барсик.

– Йди-но до мене, пухнастику, – проказала Оксаночка.

– От ще, не маю я часу. Потім, пізніше, бо маю ще справи,– відказав Барсик людською мовою.

– Ой, а як це ти розмовляєш? – спитала дівчинка.

– Як-як, так, як і ти,– нявкнув кіт. – Це витівки казкової феї, вона начарувала. Хіба ти не знаєш? Перед Новим роком і в новорічну ніч частенько трапляються різні дива, – сказав Барсик і, поважно розпушивши хвоста, пішов за ріг будинку.

Оксаночка аж рота відкрила від такої несподіванки.

– Ходи гратися Оксанко, – почула дівчинка, озирнулася і побачила сніговика, що всміхався до неї і підморгував вугликом-оком.

– Оце дива! – вигукнула Оксаночка.

– Нічого дивного,– відповів сніговик, – і таке буває. А що це у вас у хатині так гарно блимає і сяє?

– Це ліхтарики на прикрашеній до свята ялиночці сяють,– відповіла дівчинка.

– Ніколи такого не бачив,– промовив сніговик.

– Ми теж ніколи не бачили святкової ялинки,– прощобетали синички, – ніхто з лісових мешканців такого дива не бачив.

– Шкода, – сказала Оксаночка – це так гарно і весело.

– Ми полетимо до лісу і всім розкажемо новину,– сказали синички і полетіли.

– То що, граємо в сніжки? – запитав сніговик.

– Граємо-граємо,– погодилася дівчинка, – і нумо ліпити сніжку.

За якийсь час повернулися синички, а з ними прилетіли ще й снігурі:

– Кажуть, у вас ялинка є незвичайна?– спитали.

– Так, є,– відповіла Оксаночка,– але вона в хаті, ви її зможете побачити хіба що через вікно.

Пташки посідали на підвіконня і зацікавлено розглядали ялиночку, що мерехтіла різнобарвними вогниками.

– Гарна, яка ж гарна. От нам би таку в лісі, було б і в нас справжнє свято, – перемовлялися пташки.

– Придумала!– вигукнула дівчинка, – попрошу дідуся, щоб допоміг і вам свято в лісі влаштувати, а ви поки пригощайтесь.

Дівчинка помахала рукою новим друзям і побігла до хати. А снігурі та синички – мерщій до годівнички. Оксаночка з рум'яними від морозу щічками забігла в кімнату – і до дідуся:

– Дідусю, а в нас залишилися ще ялинкові прикраси?

– Залишилися. А тобі вони навіщо, внученько?

– Знаєш, дідусю, я ось думаю, у нас буде гарне новорічне свято з красунею ялинкою, а в лісових звірят такої немає. Може, й для них ялиночку прикрасити, хай і в них буде свято?

– Ну що ж,– почухав дідусь бороду,– добра думка, внученько. Завтра вранці підемо до лісу, прикрасимо звірятам ялиночку.

Наступного дня, поснідавши, Оксаночка з дідусем стали на лижі, взяли новорічні прикраси та гостинці і подалися до засніженого лісу. Там дідусь відшукав найпишнішу красуню ялинку і нумо її прикрашати. Дівчинка дуже старалася, допомагала чіпляти кульки та сріблястий дощик, а ще розкладала під ялинкою звірятам гостинці: зайчикам – смачну моркву, білочкам – горішки, їжачкам – червонобокі яблука, кізонькам – капустяні листочки і запашне сінце та багато насіння для пташок. Оксаночка чула, як пташки розносили всім лісовим мешканцям звістку, що і в них буде новорічне свято, що вже й ялиночка прикрашена стоїть, і тільки задоволено всміхалася. Коли вони з дідусем упоралися з роботою, рушили

додому. Дівчинка озирнулася і побачила зайчика з білочкою, які махали їй лапками і дякували. Вдома Оксаночка, трохи зігрівшись, знову вибігла у двір до сніговика.

– Як ти гадаєш, задоволені будуть звірята?– спитала.

– Думаю, що так, у них ніколи раніше такого свята не було. Ти не образишся, якщо і я піду до звірят святкувати? – трохи зніяковіло запитав дівчинку сніговик.

– Ну що ти. Звичайно йди. А я піду насиплю зернят у годівничку, бо в гості ж прилетять пташки.

Вже вечоріло, Оксаночка насипала птахам зерна і хотіла вже йти до хати, та з-за рогу вийшов Барсик і ліниво проказав:

– Не забудь нового сніговика виліпити.

– Навіщо?

– Ну як навіщо, ти що, не знаєш? Коли дванадцята проб`є година, зникнуть чари казкової феї.

– То й що? – спитала дівчинка.

– Як то що? Ти перестанеш розуміти мову птахів та звірів, а сніговик залишиться там, у лісі. Як ти поясниш, куди подівся сніговик?

– А й справді, – погодилася дівчинка,– допоможеш мені, Барсику?

Барсик трохи повагався, ліньки було, але ж і Оксаночку він любив, тому погодився. Разом вони швидко впоралися з роботою, виліпили нового сніговика. От тільки замість морквинки носом стала крижана бурулька, бо за морквинкою було вже пізенько бігти. Вийшла мама і покликкала доню:

– Іди до хати, донечко, пора за стіл сідати, старий рік проводжати, новий зустрічати.

Барсик перший шуснув у теплу хату, за ним пішла і Оксанка, а на порозі зупинилася, прислухаючись. То, святкуючи, співали новорічних пісень у лісі звірята.

Автор: Віталія Савченко

Джерело: <http://kazka.in/fairytales/vitalia-savchenko/yalinka-dlya-zviryat.html>

❄ Ялинка ❄

В лісі стояла чудова ялинка. Місце у неї було хороше – сонця й повітря скільки завгодно, а навколо росло багато старших подруг – і ялин і сосон. Але маленька ялинка дуже хотіла швидше вирости! Вона не звертала уваги ні на тепле сонце, ні на свіже повітря, їй було байдуже до селянських дітей, що приходили і щебетали коло неї, збираючи суниці та малину. Часто, набравши повні глечики або нанизавши ягоди на тонкі прутики, вони сідали під ялинкою і казали:

– Ой, яка вона мила, маленька!

А деревце і слухати їх не хотіло.

Минув рік, і в ялинки виріс новий рядок пагінців. Минув другий, і додався ще один. По пагінцях і можна було пізнати, скільки ялиниці років.

– Ах, якби я вже була такою великою, як інші! – зітхала маленька ялинка.– Я б тоді могла широко розкинути свої віти і бачити своєю верхівкою далеко-далеко! Птахи мостили б гнізда на моїх вітках, а коли б повівав вітерець, я б поважно кивала головою, зовсім як оті великі ялини!

Не раділа вона ні сонцю, ні пташкам, ні рожевим хмаркам, що линули над нею вранці і ввечері.

Приходила зима, і все навколо вкривав сніг, білий та блискучий. Часто пробігав зайчик і навіть перестрибував через ялинку. О, на це вона дуже ображалася!

Але минуло дві зими, а на третю деревце було вже таким великим, що зайцеві треба було оббігати його. «О! Рости, рости, бути великим і старим – це ж найкраще в світі»,– думало деревце. Восени приходили дроворуби і рубали найбільші дерева. Це траплялося щороку, і молоденька ялинка, що тепер уже чимало підросла, тремтіла з жаху, бо великі, розкішні дерева падали з тріском та шумом на землю, гілля їм обрубували, і дерева

робилися голими, довгими та тонкими, їх не можна було пізнати. Потім їх клали на сани і везли з лісу.

Навесні, коли прилетіли ластівки та чорногузи, ялинка спитала їх:

– Чи не знаєте ви, куди повезли ті дерева? Може, вам вони зустрічалися?

Ластівки не знали, але чорногуз подивився замислено, кивнув головою і сказав:

– Так, можливо! Я стрівав багато нових кораблів, коли летів з Єгипта. На кораблях були чудові щогли. І гадаю, що то були ті дерева. Від них пахло ялинами. Я привіз вам привіт від них, вони опинились високо, дуже високо!

– О, якби і я швидше виросла, щоб поплавати по морях! А яке ж воно, море? На що воно схоже?

– Ну, про це треба довго розповідати! – сказав чорногуз і полетів.

– Радій з своєї молодості! – казало сонячне проміння.–Радій з свого дужого росту, свого юного життя.

І вітер цілував деревце, роса проливалася над ним сльози, але ялинка цього не розуміла.

Взимку, під Новий рік, приїхали люди і зрубали зовсім молоденькі деревця, навіть молодші або рівні з ялинкою, якій так не терпілося швидше вирости. Ці зрубані деревця були прегарнесенькі, їх не обчищали від гілля, а просто клали на сани і везли з лісу.

– Куди їх везуть? – спитала ялинка.– Вони ж не більші за мене, одна навіть далеко менша! Чому залишили на них гілля? Куди вони поїхали?

– Це ми знаємо! Це ми знаємо! – зацвірінькали горобці.– Ми були в місті і заглядали у вікна! Ми знаємо, куди вони поїхали! О! їх чекає така велика розкіш і шана, яку –тільки можна собі уявити. Ми заглядали у вікна й бачили, що їх там знову саджають, але посеред теплої кімнати, і прикрашають чудовими речами: золоченими яблуками, медовими пряниками, іграшками і тисячами свічок.

– А потім? – спитала ялинка і затремтіла всіма гілками.– А потім? Що було з ними потім?

– Потім ми не бачили! Але це було надзвичайно!

– А може, й я піду таким блискучим шляхом? – раділа ялинка.– Це ще краще, ніж плавати по морю! Я просто знемагаю від нетерпіння. Хоч би швидше знову прийшла зима! Тепер уже я стала такою ж високою та густою, як і ті, що були зрубані торік! О, якби я вже лежала на санях! Якби я вже стояла в теплій кімнаті в усіх цих прикрасах та розкоші! А потім? О! Далі буде ще краще, ще прекрасніше, інакше навіть і прикрашали б мене? Це–мусить бути щось величне, чудове! Але що? О, я так нудьгую! Я сама не знаю, що зі мною!

– Радій нам! – казали сонячний промінь й повітря.– Радій з своєї молодості та волі!

Але вона не раділа, а все росла й росла І Взимку і влітку стояла вона зеленою, темно–зеленою. Люди, що бачили її, говорили:

– Чудове деревце! .

І от взимку, під свято, цю ялинку зрубали найпершу.

Сокира глибоко вгрузла в її стовбур, і дерево зі стогоном упало на землю. Ялинка відчула такий Тііль, таку слабкість, що не могла й подумати ні про яке щастя, їй було сумно розлучатися з рідним лісом, з тим куточком, де вона виросла. Вона знала, що більше не побачить ні своїх любих подруг, ні маленьких кущиків, ні квітів, а може, навіть і пташок! Не такий уже приємний був цей – від'їзд.

Деревце отямилось тоді, коли його разом з іншими ялинками вивантажували у дворі і якась людина сказала:

– Яка чудова! Ми візьмемо тільки цю!

Прийшли служники, взяли ялинку і внесли у велику гарну залу. Скрізь на стінах висіли портрети, а біля каміна¹ стояли великі китайські вази з левами на кришках. Там ще стояло крісло–гойдалка, шовкова софа, на великому столі було повно книжок з малюнками та іграшок – «на тисячу тисяч рігсдалерів – не менше,– так принаймні казали діти. А ялинку поставили у велику діжку з . піском; ніхто не міг помітити, що це була діжка, бо її прикрасили зеленою матерією і поставили на барвистий килим. О, як тріпотіла ялинка. Що ж це буде тепер?

Прийшли дівчата і почали прикрашати ялинку. На гілочках повісили маленькі сітки, сплетені з різнокольорового паперу. Кожну сіточку наповнили цукерками. Золочені яблука та горіхи звисали вниз, ніби вони

на ялинці і вирости. На гілках прикріпили тисячі червоних, синіх і білих свічечок.

Ляльки, зовсім як живі маленькі чоловічки, – ялинка ніколи не бачила таких раніше, – загойдалися в зелені, а високо, на самому вершечку, прив'язали золоту зірку. Це було чудово, надзвичайно!

– Увечері, – казали всі, – сьогодні увечері ялинка засяє!

«О! – думала ялинка. – Хоч би швидше вечір! Хоч би швидше засвітили свічки! А що ж буде далі? Може, з лісу прийдуть інші дерева, щоб милуватися мною? Може, горобці прилетять до вікон? А може, я тут міцно приросту і стоятиму так, прикрашена, і взимку і влітку?»

Не багато вона знала!..

Від напруженого чекання у неї навіть заболіла кора, а це для дерева так само, як для нас, коли болить голова.

Нарешті, засвітили свічки.

Який блиск! Яка розкіш! Ялинка затремтіла всіма гілочками – якась свічечка підпалила одну гілку. Ялинка боляче обпеклася.

– Ай-яй-яй! – закричали дівчата і швидко загасили вогонь.

Більше ялинка не насмілювалася тремтіти. Це було дуже страшно!

А найдужче вона боялася позбутися хоч однієї з своїх прикрас. Весь цей блиск просто приголомшував її. Та от раптом розчинилися широко двері, і в кімнату вбігла юрба дітей. Вони всі ніби хотіли повалити ялинку. За ними поважно увійшли дорослі. Маленькі діти зупинилися, наче прикипіли до місця, але лише на одну мить, а далі у нестримній радості вони загомоніли так, що у вухах задзвеніло, затанцювали навколо ялинки і почали зривати один подарунок за одним.

«Що вони роблять? – думала ялинка. – Що це значить?»

Свічки догоріли до самих гілочок, їх погасили, і тоді дітям дозволили обібрати ялинку. О! Вони накинулися на неї так, що гілля затріщало. Якби ялинку не прикріпили раніше верхівкою з золотою зіркою до стелі, вони б, напевне, звалили її.

Діти знову почали танцювати навколо ялинки з своїми чудовими іграшками в руках. Ніхто не дивився на ялинку, крім старої няні, та й та видивлялася тільки, чи не залишилося на гілках яблука або фініка.

– Казку! Казку! :- закричали діти і потягли до ялинки маленького товстого чоловіка. Він сів під ялинкою і сказав:

– От ми і в лісі. До речі, і ялинка матиме користь – послухає з нами! Але я розкажу тільки одну казку. Що ж ви хочете послухати – про Іведе–Аведе чи про Клумпе–Думпе, який хоч і впав з драбини, але все–таки знову повернув собі шану і здобув наречену – красуню–принцесу?

– Про Іведе–Аведе! – закричали одні.

– Про Клумпе–Думпе! – закричали інші.

Такий галас та гомін зчинився! Тільки ялинка мовчала й думала: «А про мене забули? Чи, може, мені більш нічого робити?»

Так воно й було. Вона вже зробила те, що мала зробити!

Товстенький чоловік розповів про Клумпе–Думпе, який хоч і упав з драбини, але знову повернув собі шану і одружився з принцесою. Діти плескали в долоні і кричали: «Ще розкажи, ще!» Вони хотіли послухати ще казку і про Іведе–Аведе. Але довелось задовольнитися одним Клумпе–Думпе.

Ялинка стояла зовсім тиха та замислена. Лісові пташки ніколи не розповідали такого.

«Клумпе–Думпе упав з драбини, але все ж таки одружився з принцесою! Так он як трапляється на світі! – думала ялинка і вірила, що це правда, бо розповідала ж про це така приємна людина.– Так, так! Хто знає! Може, і я впаду з драбини, а потім здобуду красуню!»

І вона раділа, думаючи, що завтра знову її уквітчають свічечками, іграшками, золотом і фруктами.

«Завтра я вже не тремтітиму! – думала вона.– Я радітиму з моєї розкоші. Завтра я знову почую казку про Клумпе–Думпе, а може, ще й про Іведе–Аведе».

І ялинка стояла цілу ніч тиха та замислена.

Вранці прийшли служники й дівчата.

«Зараз почнуть мене прикрашати»,– подумала ялинка, але її витягли з кімнати, поволокли по сходах на горище і поставили в темний куток, куди зовсім не проходило денне світло.

«Що ж це значить? – подумала ялинка.– Що я тут робитиму? Що ж я тут можу побачити і почути?» І вона притулилася до стіни і все думала,

думала.Часу для цього– було досить, бо минули дні й ночі, а ніхто не приходив сюди.

Одного разу тільки прийшли люди і поставили на горищі якісь ящики. Дерево стояло в темряві непомітно. Здавалося, про нього зовсім забули.

«Зараз надворі зима,– думала ялинка,– земля тверда і вкрита снігом, люди не можуть мене тепер посадити. Тому я й мушу постояти тут до весни. Це розумно придумано! Які люди добрі! Якби тільки не було тут так темно і так жахливо самотньо! Нема навіть жодного маленького зайчика! Як було добре в лісі, коли навколо лежав сніг і стрибали зайчики! Навіть коли вони стрибали через мене, хоча тоді мені й було це неприємно. А тут, нагорі, так жахливо самотньо!»

– Пік-пик! – сказала маленька мишка і шмигнула з нірки, а за нею ще кілька. Вони почали обнюхувати ялинку і лазити по її вітах.

– Страшенний холод,– сказали мишенята,– а то було б тут добре! Правда, стара ялино?

– Я зовсім не стара! – відповіла ялинка.– Є багато дерев, далеко старших за мене.

– Звідки ти прийшла сюди? – спитали миші.– І що ти знаєш? – Вони були дуже цікаві.– Розкажи нам про найкраще місце на землі! Ти там була? Чи була ти коли-небудь в коморі, де лежить на полицях сир, а під стелею висить окіст, де можна танцювати, по лойбвих свічках, там, куди входиш худю, а виходиш товстою?

– Цього я не знаю! – сказала ялинка.– Але я знаю ліс, де сяє сонце і співають пташки!

І ялинка розповіла їм усе про свою юність. Маленькі миші ніколи не чули нічого подібного. Вони послухали і сказали:

– Ой, як багато ти бачила! Яка щаслива ти, була!

– Я? – здивувалася ялинка і замислилась над усім тим, про що сама зараз розповіла.– Так, можливо, це були дуже веселі часи!

А далі.вона розказала про вечір, коли її прикрасили свічками й цукерками.

– О,– сказали маленькі миші,– яка були ти щаслива, стара ялино?

– Я зовсім не стара! – заперечила ялинка. – Мене тільки цю зиму взяли з лісу. Я зараз саме на порі. Я недавно виросла!

– Як гарно ти розповідаєш! – сказали мишенята.

І другої ночі прийшли ще чотири маленькі мишки, яким теж хотілось послухати ялинку, і чим більше ялинка розповідала, тим ясніше згадувала своє минуле. Вона думала: «Це були дуже веселі часи! Але ж вони мусять повернутися! Адже Клумпе–Думпе упав з драбини і все-таки здобув принцесу. Може, й я дістану принцесу!»

І деревце згадувало маленьку гарненьку берізку, що росла, в лісі, недалеко від нього. Берізка здавалася деревцю справжньою красунею–принцесою.

– Хто це Клумпе–Думпе? – спитали маленькі миті. Тоді ялинка розповіла їм всю казку. Вона запам'ятала її слово в слово.

Мишенята від задоволення стрибали трохи не до самої верхівки ялини.

Другої ночі прийшло ще багато мишей, а в неділю навіть дві пацючихи. Але вони вирішили, що казка зовсім не цікава, і це було дуже неприємно мишам, хоч і вони вже не захоплювались казкою так, як раніше.

– Ви знаєте тільки одну цю історію? – спитали пацючихи.

– Тільки одну! – сказала ялинка.– Я її чула в мій найщасливіший вечір. Але тоді я не знала, яка була щаслива.

– Дуже жалісна історія! А ви нічого не знаєте про сало, про лойові свічки? Ніякої історії про комору?

– Ні! – відповіла ялинка.

– Ну, дякуємо вам! – сказали пацючихи і пішли. Маленькі мишки теж розбіглися, і ялинка зітхнула:

– Це було так гарно, коли вони сиділи навколо мене, жваві, маленькі мишенята, і слухали, що я розповідаю. Тепер і це минулося!.. Та вже тепер я не промину свого і повеселюся досхочу, коли мене винесуть звідси.

Якось уранці прийшли люди прибрати горище. Витягли ящики, а за ними й деревце. Спочатку досить грубо кинули його на підлогу, потім служник потяг сходами вниз, де сяяв день.

«Ну, починається знову життя!» – подумала ялинка. Вона відчула свіже повітря, перше сонячне проміння і опинилася надворі.

Все це сталося дуже швидко. Деревце навіть забуло подивитися само на себе – так багато було цікавого навколо. Двір межував з садом, і все

цвіло там. Через парканчик звішувались свіжі й ароматні троянди, цвіли липи, літали й квірікали ластівки.

– Квір-вір-віт! – але це вони квірікали не до ялинки.

– Тепер я заживу! – раділа ялинка і широко розправила свої віти. Ох, як вони посохли і пожовкли! Ялинка лежала в кутку, між бур'яном та кропивою. Зірка з золотого паперу ще висіла на її вершечку і сяяла на сонці.

Надворі весело гралися ті самі діти, що танцювали навколо ялинки на святі і так раділи з неї. Найменший побачив і зірвав золоту зірку.

– Подивіться, що залишилося на цій гидкій, старій ялині! – сказав він і наступив на її гілки так, що вони аж затріщали під його чобітками.

А ялинка дивилася на квітуче, свіже життя в саду. Вона оглянула себе і захотіла повернутися в свій темний куток, на горище. Вона думала про свою свіжу юність у лісі, про веселий святковий вечір і про маленьких мишеняток, що радісно слухали казку про Клумпе-Думпе.

– Минулося! Минулося! – казало дерево.– Було б тоді радіти, а тепер усе минулося!

Прийшов чоловік і порубав дерево. Вийшла ціла в'язка дров. Як запалали вони під великим казаном!

Дерево глибоко зітхало, і кожен подих був як негучний постріл. Прибігли діти, сіли коло вогню, дивилися і кричали:

– Піф! Піф!

А ялина, важко зітхаючи, згадувала літній день у лісі або зимову ніч, коли сяяли- зірки. Вона згадувала святковий вечір і Клумпе-Думпе – єдину казку, яку вона чула і вміла розповідати. Так вона і згоріла.

Хлопчики гралися в саду, і найменший начепив собі на груди золоту зірку, ту, що прикрашала ялинку в її найщасливіший вечір. Той вечір минув, і ялинці прийшов кінець, і нашій історії також.

Кінець, кінець, як усім історіям на світі.

Автор: Ганс Христиан Андерсен

Джерело: <https://derevo-kazok.org/jalinka-g-h-andersen.html>

❄ Карпатські подарунки діда Івана на ❄ Свято Миколая

Снігу насипало в горах однієї зими по коліна нашому дідові Іванові. То він стежки від подвір'я протоптав, подвір'я розчистив і всі звірята вийшли погратися посеред білого насипу. Вівці терлися боками до снігу і їхня шерсть ставала ще світлішою. Песик натхненно ловив сніжинки, які крутилися в повітрі від легкого подуву вітрика. А кури вистрибували на

пробіжку і швиденько ховалися у тепле сідало.

Дід Іван вирішив навідатися до сусіднього села, щоб перед зимовими святами підкинути у місцевий дитячий садок всілякої смакоти. У його торбині вже лежали горішки, цукерки, смачне печиво.

Запріг дід Іван коника Орлика у санки і подався по гірських шляхах. Тільки чути час від часу: рип-рип, як сніг скрипить і вітер

пісеньку сувору виспіває: у-у-у-у-у. Їде собі дід Іван в теплому кожусі, у вуса усміхається в передчутті зустрічі з галасливою діворою.

Аж тут бачить він – хтось у снігу ворухиться – здалеку як клубок темний виглядає. Спочатку дід подумав, що то звір якийсь в снігу борюкається. Але ні, та постать повернулася і рукою махнула раз-другий.

– Орлику, видно, звернути нам треба – допомоги просить перехожий, і як його сюди, у ці сніги, занесло? – роздумував дід Іван і повернув сани у бік до постаті, що знову стала непорушною.

Орлик відважно йшов у снігу, аж раптом зупинився і далі ні кроку. Дід Іван спочатку лагідно припросив коника рушати далі, далі вже й батіжком пригрозив – а кінь стоїть як вкопаний.

– Що ж це таке, – нахмурих брови дід і подивився вперед – постать знову розмахувала руками ще сильніше. – Та добре, допоможемо тобі, незнайомцю, – мовив дід і взяв з саней лижі, які завжди брав з собою, коли вирушав у засніжені гори. Не встиг він і кілька метрів пройти, як побачив, що тут снігу вдвічі більше і коник ніяк би не проїхав.

– Молодець, Орлику, як завжди, показуєш, що ти в мене надійний друг, – подумки похвалив свого коника дід.

На лижах за кілька хвилин дід дійшов до чоловіка, що застряг посеред снігу.

– Ох, чоловіче добрий, дякую, що ти мені трапився на шляху, – промовив до діда незнайомиць. – Я Микола, а тебе як називати?

– Я Іваном звуся, – відказав наш дід і придивився до співрозмовника – великі світлі очі та радісна усмішка найбільше привертали увагу. А ще чоловік вже таки добряче втомився.

– Оце вирушив я в дорогу, аж тут такі сніги та заметілі – ніяк мені не пройти, а ще ж у дальні села карпатські треба шлях знайти, – скрушно похитав головою Микола.

– Нічого, доберемося, – впевнено сказав дід Іван і витягнув Миколу з снігу, а разом із ним і величезну торбу.

– Ну ти й сильний, – подивувався Микола. – І мене так легко підняв і мій важкий мішок.

– А ти ще й несеш з собою такий міх, що більший від тебе. Що там? – здивувався дід Іван.

– Та трошки дітям подарунків назбирав, хотів потішити малих.

– Ну то нам точно по дорозі, – втішився дід Іван.

Поїхали вони разом і роздали усі подарунки з обох мішків, бо дітей на свято, куди приїхав і дід Іван з Миколою, прийшло багатенько.

– Їдемо до мене, відпочинеш трохи з дороги, – запропонував дід Іван новому другові.

– Та я би з радістю, але ще маю назбирати подарунків і передати діткам, до яких я так і не дістався, – поділився планами Микола.

Задумався дід Іван, де б то взяти іграшок та інших гарних речей для діток. А Микола став розповідати:

– Усі знають, що Святий Миколай приносить подарунки і стараються, щоб дітки про це пам'ятали, писали свої побажання і надсилали листи до Святого Миколая. Бо так люди вчаться мріяти і передавати свої бажання у світ. І тому на кожне дитяче побажання має бути дар від нього. У нас посеред Карпат є Будинок Святого Миколая. І там ще лежить багато листів – наші помічники понесуть діткам їхні подарунки.

– А Святий Миколай встигне усіх обійти? – захвилювався дід Іван.

– Святий Миколай сам робить дари тим, хто просить нематеріальні речі – щастя, здоров'я, добра для інших, здійснення заповітної мрії, маленькі приємності для душі, добрий настрій і таке різне. А подарунки готують і відправляють усі добрі люди, які підтримують Святого Миколая. Колись він був звичайною людиною і зробив багато добра людям, роздавав подарунки і малим, і великим. І стала його доброта такою сильною, що розійшлася по усіх землях наших. І всі добрі люди хочуть і собі приєднатися до цього гарного вияву доброти.

– А для кого ти збираєш подарунки зараз? – запитав дід Іван.

– Ще залишилося три крайніх села. Там є кілька сотень діток, але листів вони не писали, то ж ми не знаєм, чи вірять вони у Святого Миколая. Але він дуже піклується про них і оберігає від усіляких бід, – розповів Микола.

– Ну тоді поїхали, я вже маю кілька ідей, – скомандував дід Іван.

Коли дід привіз гостя на подвір'я, звірята їх радісно зустріли. Дідусь відразу повідомив, що вони усі разом мають виготовити корисні та красиві подарунки. Що то діялося у господі діда Івана того дня! Всі крутилися-вертілися, а купа подарунків невпинно зростала.

Кури пекли печиво. Вони так вправно робили ялиночки, сніжинки та різні смішні печивка з тіста, що їхньому таланту дід тільки дивувався.

Овечки також проявили винахідливість і легенько підрівняли собі стрижки, а з вовни вив'язали теплих шкарпеток та шарфів півторби.

Микола варив запашний шоколад, а коник Орлик допомагав робити смачні підкови з шоколаду. Дід Іван пригадай, що вміє робити дерев'яні свистунці, то ж взявся до цього.

Як усі вже вибрали собі заняття, песик рогубився, а що ж йому робити? І він пригадав, які гарні кольорові палички для рахування бачив у діток.

Разом з півником вискочив він у садок, наламав рівненьких прутиків, а потім яскраво їх розфарбували і склади у гарні набори для рахування.

До вечора гора подарунків височіла посеред дідової хати. В усіх блищали від захоплення та щастя очі.

– Ото гарна в мене команда, – усміхнувся дід Іван. Завтра вдосвіта поїдемо, Миколо, до наших малюків.

– Добре, – радісно погодився той.

Коли всі після активного дня позасинали, ніжне сяйво розлилося довкола обійстя діда Івана, і які усі були здивовані, коли зранку познаходили новинки у себе хто під подушкою, а хто – під головою чи десь поряд.

Дід Іван отримав нового бриля, Микола знайшов нову сорочку. Звірята також тішилися обновками: кури отримали мішечок чарівного проса, песик – теплий коцик в будку, вівці – дзвіночки на шию, а коник – кольорову квітку, вплетену в густу гриву. І ніхто не міг дізнатися, звідки ці чудові подарунки.

– Миколай своїх без подарунків не залишить, – усміхнувся Микола. – А ми усі проявили турботу до інших, то ж він і нас обдарував.

Дід Іван з Миколою того дня принесли радість ще багатьом діткам, роздаючи подарунки, а Святий Миколай тішився кожній усміхненій дитині та людині, які ділилися добром один з одним.

От і казочці кінець, а хто прослухав, прочитав – той наш супер-молодець!

Автор: Оксана Ничипорук

Джерело: <http://kazka.in/fairytales/oksana-nychyporuk/karpatski-podarunki-did-ivana-na-svyato-mikolaya.html>

❄ Різдво прийшло до нас ❄

Матуся покликала дівчинку до вікна:

– Дивися, доцю, перша зірка зійшла!

Маленька вже добре знала, що це означало: можна було б сідати вечеряти. Тим більше, що на столі вже давно красувалась макітра з кутьюю, яку вони ще зранку вдвох з мамою почали готувати.

І хоча Іринці було всього чотири рочки, дівчинка старанно перебирала горіхи і намагалась розтерти мак.

А тепер можна було вже і вареники та картоплю викладати на стіл, не забувши до них виставити грибну підливу та юшку.

Ох і сильно любила маленька Іринка грибну юшку, особливо з тих білих грибів, які бабуся у Карпатах збирала, адже в них був кращий смак, а аромат по цілій кухні розносився. От тільки багато їй пити не дозволяли. Мама ж лікар, тому й постійно нагадувала доці, що гриби важкі на шлунок. Компот і рибка першими поставились біля куті. Та й свічечку біля образів уже запалили.

Згодом сіли вечеряти. Іринці все нетерпілось закінчити їсти кутю та вареники! Вона крутилась і вертілась за столом, бо і чекала своїх двоюрідних братів, і хвилювалась перед своєю першою колядою. Хлопці не забарились, і вже через якусь годинку на порозі почувлось дитяче:

*Нова радість стала,
Яка не бувала.
Над Вертепом звізда ясна
На весь світ засіяла...*

А поки Іринка одягалась, хлопці продовжували:

*Я маленький хлопчик
Вилізу на стовпчик,
На сопілку граю
Ісуса прославляю.*

Іринчина мама не встигла винести дарунки колядникам, як дочка її ледь не збила з ніг у коридорі. І юрба маленьких колядників висипала на вулицю.

Діти ходили від хати до хати, прославляючи народження Христа і промовляючи:

*Коляд-коляд, колядниця,
Добра з маком паляниця.
А без маку не така –
Дайте, дядьку, п'ятака.*

А небо все густіше вкривали яскраві зірочки. Іринці якось матуся розповідала, що це віконця, через які ангели спостерігають за людьми.

Через якийсь час у невеличкому селі не залишилось жодної хатинки з засвіченими вікнами, де не побували малі колядники. Діти поділили гостинці та гроші і порозходились по своїх домівках. Вистачить на місяць на цукерки! Іринка прибігла додому, швиденько розповіла мамі, хто що дав і пішла спати. Завтра вона не піде колядувати, бо ходитиме Вертеп. А їй так подобалась ця вистава.

Автор: Марія Солтис-Смирнова

Джерело: <http://kazka.in/fairytails/mariya-soltys-smyrnova/rizdvo-pryishlo-don-as.html>

❄ Витівки бабусі зими ❄

Розлютилася стара зима й задумала все живе зі світу звести. Спочатку вирішила вона до птахів дістатися: набридли пернаті своїм криком і писком. Подула зима холодом, зірвала листя з лісів і дібров та розкидала їх по дорогах. Нікуди птахам подітися; почали вони зграйками згуртовуватися, думоньки думати. Зібралися, покричали та полетіли за високі гори, за сині моря, в теплі краї. Залишився горобець, і той під стріху забився.

Бачить зима, що птахів їй не наздогнати – накинулася на звірів. Запорошила снігом поля, завалила кучугурами ліси, вкрила дерева крижаною корою та посилає мороз за морозом. Ідуть люті та злі, з ялинки на ялинку перестрибують, потріскують і поклацують, звірів лякають. Але

тварини не бояться: в одних шуби теплі, інші у глибокі нори заховалися; білка в дуплі горішки гризе, ведмідь у барлозі лапу смочче; зайчєня, плигаючи, грїєтьсє, а конячки, корівки, овечки давним-давно в затишних хлівах сїно жують.

Щє дужче злитьсє зима – до риб добираєтьсє. Посилає мороз за морозом, один відодного лютїший. Морозці жваво біжать, молотками голосно постукують: без клинів по озерах і річках мости зводять. Замерзли водойми, але тїльки зверху, а риба всє вглиб пішла: під крижаною покрївлею їй іще тепліше.

– Ну, постривай же, – думає зима, – дістану я людей!

І знову шле мороз за морозом, один від одного зліше. Заволокли хурделиці візерунками вікна; стукають і у стїни, і у двері, що аж колоди лопаютьсє. А люди затопили печі, смажать собі млинці гарячі та із зими смїютьсє. Доведетьсє кому по дрова в лїс їхати – вдягне кожух, валянки, рукавиці теплі та як почне сокирою махати, аж пїт ллєтьсє. А на дорогах, нїби зимі на смїх, вози потягнулисє: від коней пар в'єтьсє, візники ногами топчуть, рукавицями плєскають, плечима смикають і морозець підхвалюють.

Але найприкрїше здалося зимі, що малі діти – й тї її не боятьсє! Катаютьсє собі на ковзанах і на полозках, у снїжки грають, баб ліплять, гори зводять, водою поливають і ще мороз кличуть: «Прийди допоможи!» Щипне зима зі злості одного хлопчика за вухо, іншого за нїс, щїчки побїліють, а малий схопить снїгу, почне терти – й розгоритьсє в нього обличчє, як вогонь.

Бачить зима, що нїчим їй не перемогти, та заплакала від злості.

Автор: Костянтин Ушинський

Джерело: <https://derevo-kazok.org/vitivki-babusi-zimi-ushinskij.html>

❄️ Справжнє Різдво у Гудзи-країні ❄️

Колись давно, у Гудзи-країні ніколи не було снігу. Друзі, ви ж знаєте, що то за така країна, Гудзи-країна? Так, правильно, там живе фея загублених гудзиків Гудзи-мудзи. І, безперечно, що у тій країні все з гудзиків: і квіти, і дерева, і, навіть Сонечко – то величезний яскравий та блискучий жовтий гудзик.

У феї Гудзи-мудзи є помічники Гудзульки – маленькі, кругленькі створіння, дуже веселі, чуйні та слухняні. Вони збирають з усієї Землі загублені хлопчиками, дівчатками і навіть дорослими, гудзики. Всі гудзики, зносять до величезної Гудзипечери. Перед Різдвом, Гудзи-мудзи разом зі своїми помічниками відбирає найкрасивіші загублені гудзики, і прикрашає ними Різдвяну Гудзинку, чарівну ялинку.

І от одного разу, перед самісіньким Різдвом, фея Гудзи-мудзи засмутилася. Все нібито до свята було готове: Гудзинку прикрасили найкращими гудзиками, музичний оркестр Гудзульок грав різдвяні мелодії, навіть феєрверк підготували з гудзиків, які схожі на зірочки. А от настрою у феї Гудзи-мудзи не було.

– Коли минулого року я була в гостях у Мавки з Зеленого лісу, там все було вкрито білим-білим снігом. Він виблискував і сяяв. Мені здається, це дуже важливо, щоб на свято Різдва геть усе було вкрито цим чарівним сріблом.

І Гудзи-мудзи навіть розплакалася.

Гудзульки, зібралися на нараду і почали думати, що ж робити, адже у Гудзи-країні ніколи не було снігу. Вони самі ніколи його й не бачили, тільки й знали, що сніг складається з маленьких сніжинок – розміром з малюсінькі гудзики.

– Ідея, – сказав один з Гудзульок, – у нашій Гудзипечері є багато малесеньких білих та блискучих гудзиків. Я сяду на величезний гудзик, візьму з собою маленькі срібні, білі, блискучі гудзики, полечу та розкидаю їх по Гудзи-країні.

– Ура! Молодець! Тепер ти будеш не просто Гудзулька, а Гудзиснігулька.

Так і зробили. У Гудзипечері вони всі разом відібрали наймалюсінькі білі, срібні, блискучі гудзики. Потім це все поклали на величезного блакитного гудзика, куди сів і Гудзиснігулька.

– Гудзик лети! – прокричали Гудзульки і блакитний гудзик, наче хмарка злетів над Гудзи-країною.

Цілу ніч Гудзиснігулька прикрашав свою країну снігом із гудзиків. Він посипав дороги, всі пагорби, обережно прикрасив гілочки дерев. Дуже багато разів він повертався до печери, де його друзі відбирали все нові і нові білі та блискучі гудзики.

На ранок, коли зійшло Гудзисонечко, все скрізь заблищало срібно-білим блиском.

– Яка краса! У нашій країні справжнє Різдво! – скрикнула Гудзи-мудзи.
– Хто зробив цю красу?

Гудзульки розповіли про свою роботу та маленького Гудзиснігулька.

– Які ви все ж таки, у мене молодці! А тебе, Гудзиснігулька, я призначаю головним у справах з снігу. Кожного року ти будеш організовувати Різдвяний настрій, прикрашаючи нашу країну. А тепер всі мерщій танцювати навколо Гудзинки. Оркестр, музику!

Як же весело всі витанцьовували та співали різдвяні пісні, і вже ніщо не засмучувало фею загублених гудзиків Гудзи-мудзи, адже в її країні все по-справжньому, по Різдвяному.

Автор: Лана Ра

Джерело: <http://kazka.in/fairytales/lana-ra/spravzhnye-rizdvo-u-gudzi-krayini.html>

❄ Два морози ❄

Два морози йшли у ліс,
все вбирали в іній.
В того був червоний ніс,
а у цього – синій.
– Старший буде той із нас,-
каже брат до брата,-
хто людину зможе враз

до кісток пробрати!
Їде дядько в сіряку,
їде пан у шубі.
– Вибераймо до смаку,
братуку мій любий!
Посміхнувся Синій Ніс
і побіг до пана:

– Як би швидко кінь не віз,
я вже не відстану!
А Червоний Ніс з гори
дивиться й сміється:
– Крізь куниці та бобри
він і не проб ється.
Ну, а з дядьком аж ніяк
я не забарюся:
під розірваний сіряк
зараз заберуся!
Синій Ніс на пана враз
налетів щодуху.
От під комір вже забравсь,
от схопив за вуха.
Пан ховає в хутро ніс,
зовсім замерзає.
А мороз під шубу вліз
і не вилізає.
І щипав, і пік як слід
пана всю дорогу.
Та й лишив біля воріт
вже напівживого.
В сніжній віхолі назад
наш мороз понісся.
– Чи вже впорався мій брат
з дядьком на узліссі?
А мороз – Червоний Ніс –
теж за дядька взявся.
Дядько кречував, з санок зліз
та й підперезався.
Витер іній, що вже встиг
обліпити брови,
і ступивши просто в сніг,

став рубати дрова.
От мороз поліз в дірки,
і пече, й щипає,
тільки дядько залюбки
знай собі рубає.
Вже подертий сірячок
зовсім змок від поту.
Відступив мороз на крок,
каже:– Ну й робота!
Дядько вже сіряк скида,
видно, вгрівся добре.
На сіряк мороз сіда,
каже:– Ач, хоробрий!
Як залізу я в сіряк
та укрию льодом,
от тоді й побачиш, як
задубієш згодом!
Склавши дрова, дроворуб
йде до одежини.
А сіряк цупкий, як луб,
весь – як та крижина!
І, натішившись вкрай,
морозець радіє:
– Шубу з льоду одягай!
Я тебе зогрію!
Каже дядько:– Не шуткуй!
Забирайся духом! –
Та й почав по сіряку
молотить обухом.
Захрустів в мороза бік,
затріщали кості.
Ледве-ледве він утік,
плачучи від злості.

Вдягся дядько та й погнав
коника до хати.

А мороз пошкандибав
під замет зітхати.

Автор: Наталя Забіла

Джерело: <http://derevo-kazok.com.ua/tales/два-морози-н-забіла.html>

❄ Новорічна казка ❄

У старому-старому лісі жив собі маленький Зайчик. Хатинки в нього не було, тому ночував він де доведеться. Малий завжди лякався і тремтів від страху, весь час насторожено прислухався, чи не чатує часом на нього якийсь хижак. Найбільше Зайчик побоювався Вовка, не раз від нього втікав. А що хатинки в Зайченяти не було, то він ніде не почувався безпечно.

Одного дня біг собі Зайчик лісом, шукаючи, де б на ніч заховатися. І раптом зустрівся ніс до носа із голодним Вовком.

– Ага, – каже сірий, – ось і вечеря моя.

Малий від страху і несподіванки аж підстрибнув і нумо тікати, куди очі бачать. Вовк – за ним, та Зайчик маленький, швидко бігає, а Вовк великий і неповороткий, нелегко йому наздогнати Зайця. Біжить Зайчик, біжить, бачить, під ялинкою хатиночка стоїть, у віконці світло горить. Малюк – до хатинки, стукає у двері. А в тій хатинці жив Їжачок, котрий саме заварив чай, хотів попити, коли чує, хтось стукає. Відчинив і бачить: на порозі переляканий Зайчик сидить, труситься, на всі боки озирається.

– Пусти мене в хатку, будь ласка, – просить Зайчик, – заховай, бо тут мені й кінець. Вовк женеться за мною, ось-ось упіймає.

– Заходь скоріше, – відповів Їжачок, пропустив малого в хатку, зачинив двері на засув і каже: – Сідай-но до столу, будемо разом чай пити.

Тільки посідали, як хтось почав грюкати у двері. Зайчик зі страху аж під ліжку заховався.

– Ану відчиняй – гаркнув злющий Вовк, – знаю, що Зайчисько тут!

– Чого шумиш, спокою не даєш? Нема тут нікого, – крикнув Їжачок, – іди поки здоровий, бо як вийду, покуштуєш моїх голочок, будеш тоді знати. Постояв сіроманець, постояв, подумав, голову почухав, пригадав, як одного разу вже мав справу з Їжаковими голками, та й пішов собі куди очі світять. А Їжак і каже:

– Вилазь зі своєї схованки, нема вже Вовка. – Зайчик вистромив носа з-під ліжка і промовив:

– То ти сіроманця зовсім не боїшся, навіть сам його налякав?

Їжак усміхнувся:

– Ходімо чай пити, бо він зовсім охолов, розкажу, як усе було. Яюсь навесні, зустрічаю в лісі голодного Вовка, він до мене кинувся, хотів з'їсти, та я згорнувся клубочком: спробуй візьми, з'їж. Вовчисько і так, і сяк до мене, весь поколовся, то так ні з чим і залишився. Добре мої голки пам'ятає, з тих пір мене не чіпає.

– Добре тобі, що ти голки маєш, а мені нема чим захищатися, мушу завжди тікати, ховатися. Спасибі тобі за те, що мене заховав, від Вовка врятував. Піду, поки ще не темно, нічліг собі пошукаю.

– А ти в мене жити залишайся, – каже гостинний господар. – Зима вже на порозі, чого будеш мерзнути, хатинка в мене простора, затишна і тепла. Є де жити, та й удвох нам веселіше буде. Зрадив Зайчик, не знає, як і дякувати Їжачкові.

Стали друзі разом жити, одне одному у всьому допомагати. Непомітно зима настала. Випало багато білого пухнастого снігу. Яюсь Їжачок каже Зайчикові:

– Слухай, друже, скоро вже Новий рік, треба нашу красуню ялиночку прикрасити, друзів на галявину запросити, свято в лісі створити.

– Гарно ти придумав, Їжачку, але як усе це зробити? Я ніколи свят не святкував, нічого не знаю, не вмю.

– Це зовсім не складно, я все тобі підкажу і допоможу, – підморгнув Їжачок.

Закипіла робота. Їжачок ліхтарики та прикраси на ялинці розвішує. Зайчик сніжинки з паперу кольорового вирізає та запрошення для друзів розмальовує і підписує. А тітонька Сорока, лісова листоноша, розносить їх

гостям-звірятам. Коли друзі з роботою впоралися, Зайчик запитав у Їжачка:

– Як ти гадаєш, друже, а Дід Мороз прийде до нас на свято?

– Хтозна, – відказав Їжачок, – у нього стільки клопотів. Так багато діток чекає на нього в дитячих садочках і школах. Він мусить безліч подарунків встигнути роздати, то я й не знаю, чи до нас зможе завітати. А чого ти про Діда Мороза питаєш?

Зайчик аж почервонів від хвилювання, засоромився:

– Знаєш, Їжачку, я тобі не казав, але я тітонькою Сорокою і йому запрошення на наше свято відправив.

– От ти молодець, добре придумав, – похвалив Зайчика Їжачок. – Гарне має бути у нас свято, а як ще й Дід Мороз завітає, то буде ще краще.

Наступного дня, ближче до вечора, на галявину стали прибувати гості, і всі з гостинцями. Стіл накривають, ялиночка вогниками сяє, то тут, то там чути веселий сміх. Їжачок узяв мікрофон і поважно промовив:

– Увага, увага! Прошу всіх запрошених сідати до столу, будемо частуватися. А після гостини в нас танці, співи, ігри та конкурси. – Звірята радісно заплескали в долоньки і веселою гомінкою юрбою повсідалися за стіл. А на столі: і горішки від Білочки, і пряники від Лисички, яблучка від Їжачка, солодкий мед від Ведмедика, цукерки від Борсучка. Всього й не перелічити. Малята частувалися, співали й танцювали, і тільки злий Вовк на все це поглядав здалеку, бо його й не запрошував ніхто. Дуже вже багатьох звірят він налякав та образив. Раптом звірята почули:

– Хо-хо-хо!!! Поміж дерев і пухнастих ялинок з'явилися осяяні вогнями казкові сани Діда Мороза, запряжені святково вбраними оленями. А в санях і сам Дідусь з величезним мішком подарунків. Звірята від захоплення і подиву аж залякли на місці, а Зайчик так і присів у кучугуру снігу. Вірив і не вірив своїм очам.

– А чи тут лісовий народ Новий рік святкує? – запитав Дідусь Мороз.

– Тут-тут, – закричали радісні звірята. А найменша Мишка промовила:

– Ходи до нас на свято, дідусю.

– Іду-іду, мене ж Зайчик запросив до вас.

Їжачок задоволено поплескав Зайчика по плечі:

– Оце в нас справжнє свято!

А дідусь тим часом дістав свого мішка з подарунками і поважно мовив:

– До вас на свято, де радості багато, прийшов я не з порожніми руками, а з великим мішком із тугими боками. Тут є різні дарунки й гостинці навіть найменшій пташинці. Не гаймо часу даремно, розкажіть, ви поводитись чемно?

– Так, ми чемні були, – загукали звірята, – ми слухались завжди і маму, і тата.

– Ну, якщо так, підходіть по одному, дарунок є кожному, й гайда додому. Бо вже пізня святкова година, до столу сідає кожна родина.

Звірята вишикувалися до Діда Мороза за подарунками, кожне віршик розказало, подарунок отримало, подякувало. Тут і Вовк із-за ялинки вийшов, і до Діда Мороза:

– А мені подарунок є?

Дід Мороз уважно подивився на Вовка і питає:

– А чи був ти, Вовче, чемний? Чи вартий подарунків?

– Ой ні! – Закричали звірята. – Він нас усіх кривдив, ображав, а Зайчика мало не з'їв. Нечемний!

– Це правда? – суворо питає Дід Мороз у Вовка.

Що мав сіроманець на те казати, похнюпив голову, соромно стало. А добрий дідусь каже:

– Ось поведься цілий рік чемно, то я принесу тобі наступного разу подарунок. А тепер вибачай.

Пішов собі Вовк без нічого, а Дід Мороз почав збиратися в дорогу.

– Залишся ще, дідусю, – попросив Зайчик.

– Ні, мій хороший, не можу. З вами тут гарно і весело, та мені час у дорогу. Багато ще діток, малят і звірят чекає на мене й мої подарунки. Прощайте, мої любі, поведьтеся добре, до наступного Нового Року!

– Хо-хо-хо!!! – Знову пролунало над лісом, і осяяні вогнями сани здійнялися вгору та й зникли за лісом.

Звірята розбіглися по домівках задоволені та щасливі, щоб разом з батьками відсвяткувати Новий Рік. А Їжачок і Зайчик довго ще дивилися на зоряне небо.

– Добре, що ти його запросив. – Промовив Їжачок. – Таке гарне у нас новорічне свято вийшло зі справжнім Дідом Морозом, подарунками.

– Так, гарне свято, – погодився Зайчик, – бо я дуже мріяв його побачити.

Автор: Віталія Савченко

Джерело: <http://kazka.in/fairytales/vitalia-savchenko/novorichna-kazka.html>

❄ Іде святий Миколай ❄

А ти знаєш про святого Миколая?

Саме про того, що дітей любить і подарунки слухняним діткам під подушку кладе?

Сидить святий цілий рік високо на небі, на великій хмарині.

Звідти він дивиться, як поводяться діти на землі.

І про кожного хлопчика і дівчинку Миколай записує в блокнот: всі добрі справи та пустощі. І, коли останніх більше, святий замість подарунка привезе такій дитині різочку.

Але, якщо бешкетник гарно попросить, може й цукерку під подушку покласти.

Але про все по черзі.

Сидить святий Миколай, спостерігає, записує.

От уже й список слухняних дітей складає.

А що ж дарувати дітворі?

Те, що самі хлопчики й дівчатка побажають.

Ось ти, невже ніколи не просив Миколая про машинку? Тоді, можливо, просив солдатиків? Чи листа писав?

За кілька днів до свята матусі просять слухняних донечок та синочків написати святому листа з проханням про подарунок.

А менших, якщо вміють, намалювати, а, хто ні, то словами описати, щоб діти хотіли від Чудотворця отримати.

У той час, коли листи написані, малюнки готові чи малюк на словах оголосив подарунок, ангели-охоронці, що стоять за спиною кожної дитини, передають побажання Миколаю.

Святий у списку слухняних дітей біля імені й вписує подарунок.

Вечері 18 грудня Миколай-Чудотворець у величезний мішок складає всі пакунки-подарунки. Там вміщаються і коники-качалки, і санчата, книжки, ляльки, ведмежата, зайченята, машинки, солдатики... А головне – багато цукерок, шоколадок і печива. Адже діти так люблять ласощі.

Сідає святий в сани і поміж хмар спускається на землю.

Та ти його не чекай.

Миколай приходить лише тоді, коли діти сплять. Він покладе подарунок під подушку. Але, якщо він надто великий, то біля ліжка.

Як думаєш, не принесе тобі Чудотворець різочку?

Глянь у вікно, не видно там білих великих саней, що летять до землі?

Важка ніч у святого, бо йому ж треба до всіх дітей на землі заглянути.

Ну засинай.

Не турбуйся, Миколай нікого не забуває.

Спи, а то святий, мабуть, за вікном чекає.

Солодких снів.

Іде святий Миколай...

Автор: Марія Солтис-Смирнова

Джерело: <http://kazka.in/fairytales/mariya-soltys-smirnova/ide-svyatyj-mykolaj.html>

❄ Шубки маленької Сніжинки ❄

Маленька Сніжинка – надзвичайно мила й гарненька фея, що живе в сніжно-білому замку в найбільосніжнішій у світі країні. А знаходиться та країна серед величезних і холодних крижин. Проте Сніжинка – фея, що не боїться холоднечі, навіть навпаки – укриває Землю снігом. У такій нелегкій

справі допомагають їй Сніговий Слон і Снігова Ягничка. Ці тварини, як і годиться помічникам феї, – незвичайні, чарівні. Протягом весни, літа й осені Снігова Ягничка їсть льодинки, що осипаються з айсберга. А Сніжинка з м'якої пухнастої вовни Ягнички пряде срібну нитку, яку потім розчісує кришталеvim гребінцем. Затим бурульками, неначе спицями, обв'язує тонким мереживом свої біленькі пухнасті шубки. А шубок таких у Сніжинки аж дев'яносто одна. За весну, літо й осінь Сніжинка має обв'язати дев'яносто шубок, так, щоб на кожен зимовий день у неї було по одній такій одежині. І, звичайно ж, раз на чотири роки, для високосного року, Сніжинка обв'язує ще одну шубку, дев'яносто першу. Адже високосний рік має дев'яносто один зимовий день. Після того як обв'яже всі біло-срібні шубки, Сніжинка кладе їх до великої крижаної скрині. Тільки-но минає останній день осені й настає зима, фея дістає зі скрині м'якеньку шубку і починає її струшувати. З пухнастих візерунків шубки сріблястим вихором летять снігові зірочки й сніжинки.

Величезна завірюха тоді утворюється. Привести до ладу цю завірюху Сніжинці допомагає Сніговий Слон. Він щосили дмухає своїм хоботом, і сніжинки, підхоплені Вітром, розлітаються по всій землі. Так триває усю зиму. Щодня фея дістає із крижаної скрині нову шубку й струшує її. І так рік у рік, відтоді, як заселили феї та чарівники Землю. Проте якось одного року трапилася дуже прикра історія, коли Зима могла б назавжди втратити сніг. А було це ось як.

мал. О. Турської

В останній день осені, опівночі, у феї Сніжинки день народження. Зазвичай феї лічать свої роки лише до десяти. А скільки їм літ потім, вони й не знають. Адже настільки зайняті, що їм ніколи вести підрахунок своїм рокам: сто, двісті, тисяча...

В один із таких днів народження завітав до Сніжинки лихий чарівник. Він був вередливим старим дідуганом. І йому страшенно

набридли сніжні зими, тому що веселі сніжинки, кружляючи довкола нього, заплутувалися в його густій бороді. Це його дуже дратувало! От він і вирішив відібрати у Сніжинки шубки, щоб назавжди припинити випадання снігу. Цей лихий чарівник мав п'ятох помічників – носатих низькорослих гномів у зелених ковпаках і яскраво-червоних черевиках. Відомо, що помічники лихих чарівників уміють лише капостити. Щось у когось відбирають або псують. І, звичайно ж, коли чарівник прийшов на день народження до милої Сніжинки, то приніс у своїй кишені своїх помічників. А коли всі за святковим столом пили чай і ласували пирогом, тихесенько їх випустив. Зелені коротуни знайшли крижану скриню й поцупили її. Скриня із шубками була важкою, тому гноми, неабияк утомившись, заховали її неподалік у великій кришталевій печері. Самі ж повернулися до кишені чарівника.

Коли гості розійшлися, Сніжинка зібралася було дістати першу свою шубку й струсити на землю сріблястий сніжок. Як же вона засмутилася, коли не побачила скрині! Фея обшукала всі куточки свого замку, та марно. Тоді Сніжинка заплакала. „Що ж це буде? – промовляла крізь слізки фея. – Тепер земля ніколи не вкриється м'якою сніговою ковдрою. Бідолашні рослини, їм буде холодно взимку!” Маленькі слізки струмочками лилися з гарних оченят Сніжинки. Щоб хоч якось утішити свою хазяйку, сніговий Слон ніжно дмухав зі свого хобота. Фея навіть і не помітила, як її слізки закружляли й посипалися дрібними замерзлими кульками, розлітаючись по Землі. У цей перший зимовий день усі феї й чарівники чекали снігу. І неабияк здивувалися, коли замість пухнастого

срібла випали маленькі дзвінкі градинки. Усі відразу зрозуміли: щось трапилося у замку маленької Сніжинки.

Багато чарівників і фей навіть вирушили до холодної країни й допомагали шукати шубки. Адже знали, що інших таких шубок немає, а тому, якщо їх не знайти, сніг ніколи не випаде.

Якось до замку засмученої Сніжинки залетів дуже стурбований Вітер. „Ехе-хе... Якась невдала ця зима. У тебе шубки зникли... А ось я свою вітряну пісеньку співати не можу! Усе *мал. О. Турської* дмухаю й дмухаю у свої кришталеві печери, а мелодія зовсім не така виходить. Так, начебто хтось мені одну з печерок зіпсував”. Сніговий Слон запропонував Вітру продуту зіпсовану печерку сильніше за всі інші, таким чином очистивши її від зіпсованості. Яка ж була радість в усіх, коли із кришталевої печерки видули скриню із шубками маленької Сніжинки! Фея відразу відчинила скриню й почала струшувати шубки, піднявши таку завірюху, що на ранок був розстелений великий сріблястий килим снігу по всій Землі.

Коли срібні сніжинки залоскотали бороду лихого чарівника, він зрозумів, що лють його не допомогла. Тому сховався у своєму будиночку й усю зиму з нього не виходив, а лише ображено визирав у вікно.

Сніжинка й дотепер щозими струшує свої пухнасті шубки. А навесні, улітку й восени пряде срібні мережива із вовни снігової Ягнички.

Автор: Лана Ра

Джерело: <http://kazka.in/fairytails/lana-ra/shubki-malenkoyi-snizhinki.html>

❄ Дванадцять місяців ❄

Жила-була жінка, вона мала п'ятеро дітей. Злидні обсіли їхню хату. Не знала жінка, як далі жити. А навпроти жила багата сусідка, також із п'ятьма дітьми. От бідна найнялася раз на тиждень у багатой місити тісто, але та ні копійки не платила їй за роботу. Діти бідної росли та гарнішали, а діти багатой були немічні, на лиці бліді.

– Чим вона їх годує, що вони такі випечені? – заздрила багата.

– Вона пече своїм діткам пиріжки із твого тіста, – якось сказала їй сусідка.

– Як це?! – оскаженіла багата.

– А так, замість тобі тісто, а залишки не зшкрібає із рук – так і повертається додому.

– Добре, що ти мені розказала, ось я нагодую її діток! Наступного дня багата примусила бідну помити руки перед тим, як іти додому.

– Чим я тепер годуватиму дітей? – заплакала жінка, повернувшись додому.

Бідолаха взяла торбину і пішла в ліс по ягоди. А там її застав дощ. Жінка довго бігала, шукаючи схованки, коли бачить – вдалині хатина. «Яка я щаслива, – подумала вона. – Хоч зігріюся трохи».

Зайшла вона в хатину, бачить: за великим столом сидять дванадцять чоловіків – обідають,

– Здрастуйте – каже. – Я дуже змерзла. Дозвольте у вас погрітись.

– Проходь, – відповіли ті, а коли жінка трохи відійшла, вони запросили її до столу.

– Красно дякую! – мовила вона й сіла до гурту.

Один присунув їй хліб, другий м'ясо, третій сир, четвертий пригостив фруктами. Попоївши, жінка ще раз подякувала. Тоді дідок у кожусі питає:

– Чи кривдив тебе місяць Лютий?

– Ні, – відповіла жінка лагідно, – я зовсім на нього не серджусь. Він щодня збільшує дні, а ночі скорочує. А які то дні – сонячні, аж сліпучі! У Лютому з-під снігу пробиваються перші квіти. Лютий – дивний місяць!

– А Березень? – спитав смаглявий хлопчина.

– Гарний, дуже гарний! У Березні пробуджується вся природа: небо стає голубим, а вітер такий теплий та ніжний! Скрізь кипить робота.

– А Квітень? – усміхнувся інший парубок.

– Хіба може Квітень бути поганим місяцем? У Квітні сходять посіви. Від осені до весни жито встигає пробитися всього на один вершок. Хіба не чув, як кажуть: «За п'ять місяців на вершок виростає, а за місяць – на п'ять вершків»? Це про Квітень. Хіба після цього не будеш його любити?!

– Тоді, може, тобі не подобається Травень? – спитав хлопець у віночку з троянд.

Як же не любити Травень! – весело вигукнула жінка.– Хіба ти забув, як він уквітчує всю землю; а які дерева, луки, а травневі пахощі, а солов'ї, що заливаються співом уночі? Пречудовий це місяць!

– Зате Червень не має стільки квітів! – заперечив білявий хлопчина.

– У Червні досягає пшениця і жито, різні овочі. Червень – благодатний місяць!

– А що ти скажеш про Липень? – спитав інший хлопчина.

– Хіба ти не знаєш? – здивувалася жінка.– Він збирає молотників на токи, наповнює млини зерном, печі хлібом. А які дні погожі у Липні! Одежі теплої не треба. А бідному чоловікові зовсім добре. Якщо немає чого взути, може й босий ходити.

– А Серпень? – спитав чорнявий.

– Це справжній місяць! – не вгавала добра жінка.– Гілля гнеться аж до землі від солодких плодів! Диво, а не місяць! Хай здоровий буде!

– А як тобі Вересень? – спитав інший.

– Гарний, дуже гарний. Всі йому раді, бо з ним приходить час збирати виноград, інжир, квасолю, кукурудзу. А дні його п'янкі, як чорна виноградина.

– А що кажуть люди про Жовтень? Він їм подобається? – мовив ще один.

– Звичайно, любий мій, як же їм не любити цей місяць! У Жовтні люди збирають маслини, роблять із них олію. Що може бути кращим? Ми щороку з нетерпінням ждемо і Жовтень, і Листопад. Ми раді і цим місяцям.

– Але люди, мабуть, не дуже люблять зимові місяці,– обіззався дід, закутаний у теплий кожух, біля якого сидів іще старіший, також у кожусі.

– І ці місяці приносять втіху,– сказала біднячка,– бо як почнуть вони мести снігами, напускати морози, то люди збираються вдома, сидять біля груби і відпочивають від великих справ: розказують казки, різні небилиці, пригоди. Кращий відпочинок навряд чи знайдеш! Сніг укриває землю і зігриває озимину. Зимові місяці такі ж гарні, як усі інші. Вони роблять добру справу... Спасибі вам за хліб-сіль, пора мені додому,– закінчила жінка і встала.– Діти, мабуть, заждалися... Адже я їх самих залишила, бідолашок...

– Зачекай,– звернувся до неї найстарший і шепнув щось парубкові, який сидів поруч. Той узяв у жінки торбину, вийшов в іншу кімнату і незабаром повернувся.

– Візьми свою торбину,– мовив найстарший,– та гляди, розкриєш її тільки вдома.

Прийшла бідна жінка додому, висипала все із торбини, а там – золото! Воно тільки зверху було прикрите ягодами. Жінка дуже зраділа. Потім пішла на базар, купила хліба, сиру. Другого дня вона купила два мішки зерна, віслюка та й поїхала до млина. Там її зустріла багата сусідка. Подивилася підозріло та й питає:

– Що це в тебе?

– Борошно.

– А чиє?

– Моє!

– Та невже? – здивувалася багата.– А де ж ти взяла? В тебе ж немає грошей!

– Бідна жінка розповіла їй усе як було. Багату взяли завидки.

– Ану піду і я,– загорілася вона бажанням,– може, й мені дадуть золота.

Того ж таки дня багачка поспішила до лісу. Знайшла хатину, де жили дванадцять місяців, зайшла всередину.– Здрастуйте,– сказала багачка.

– Здорова була! – відповіли місяці.– Що тебе до нас привело?

– Я бідна, нещасна жінка, дайте мені золота! Діточки мої голодні! Таке в мене горе!..

– Не побивайся-бо так! Сідай до столу, попоїж із нами, відпочинь. Багачка сіла до гурту, попоїла, розговорилися.

– Чи кривдив тебе місяць Лютий? – спитав дідок у кожусі.

– Ще й як! Хай йому грець, лютому кривуляці! Йому тільки дай познущатися над людьми.

– Післязавтра прийде Березень, от люди й зігріються,– втрутився смаглявий хлопчина.

– Зігріємось, де ж пак! Березень – гірший місяць, ніж Лютий. Він кепкує над нами. Ми скидаємо з себе теплу одягу, а тут знову холод! Те ж саме у Квітні, у Травні. Самі лиш дрижаки ковтаємо.

– То, мабуть, ви любите літні місяці? – спитав білявий хлопчина.

– Закляті місяці! – вигукнула багачка.– Спека й пилюка – цього від них можна діждатися. Навіть важко дихати. Цур їм, пек їм, тим місяцям!..– На зміну літнім місяцям приходять Вересень, Жовтень, Листопад. Правда, тоді трохи прохолодніше? – спитав старий чоловік.

– Тоді для нас зовсім пекло! Дощі, вітри, мряка. Хочеться побачити хоч промінчик сонця, та де там! Сидимо в хаті при лампі. Що про них можна добре сказати?

– А зимові місяці? – спитав дід із білою бородою.

– Що з них візьмеш,– відрізала жінка,– вони тільки те й роблять, що збиткуються з людей. Засипають снігом, пускають північні вітри. Що бідному робити, коли немає й поліна в хаті? Дуже погані й злі зимові місяці, старче. Краще б їх не було!.. Ну, а тепер мені час додому.

Дідок щось шепнув парубкові, той взяв у багачки торбину і пішов в іншу кімнату; невдовзі він повернувся.

– Візьми свою торбину,– мовив найстарший,– але гляди, тільки вдома розкриєш.

Багачка, щаслива, подалася додому. Замкнулася в своїй кімнаті та й висипала все із торбини. А там були гадюки. Кинулися вони на неї і закусали.

Так жорстока, зла жінка знайшла своє горе. А бідна добра жінка жила собі щасливо і виховувала своїх дітей.

Автор: грецька народна казка

Джерело: <https://derevo-kazok.org/dvanadcjat-misjaciv-grecka-kazka.html>

З НОВИМ РОКОМ!

